

Holdtölte

Színhjáték két felvonásban

Minden szeretőknek!

Személyek

ÁGNES
SÁNDOR

Történik napjainkban, egy régi villából átalakított több lakásos bérházban, Budán, egy péntek estén és éjszaka.

SZÍN:

Közepes jómód légkörét árasztó lakás. Nappali. Falépcső vezet fel a hálóba.

Néhány színes bútordarab között egy régi bőrgarnitúra. Selyemernyős állólámpa az egyik fotel mögött. Másutt ravaszul elhelyezett fényforrások divatos lámpatestekből. Kellemes összkép. Bár a helyiség zsúfoltnak is mondható a sok díszről, növényről, a fehér könyvespolcon a könyvek közé szorított televíziótól meg rádiótól. Magnetofon és kazettatartók egy antik komódon. Mindenütt folyóiratok. Mindemellet ízléses a berendezés. Puha szőnyegek. Zsúrasztal, bárszekerényke. Telefon.

Elég nagy ablak néz a többi lakóval közös birtokú kertre. Átellenben a lakás bejárata. Háttul ajtó a konyhába.

Nyár vége van.

Péntek este, kilenc óra tájban.

Zene szól – a magnón egy francia felvétel forog. Dallamos, lassú, de felkavaró ritmusú, elektronikus muzsika. Valami déli dallam motívumai. A sztereó hangfal mély rezonanciákkal, „mellől jövőn” sugározza.

Amikor a függöny felmegy, üres a színpad, csak a zene szól. Tompa fény.

A zsúrasztalon feltornyozott kistányérok. Poharak. Italok kikészítve. Neszek az emeletről: ajtócsukódás, zörgések – és valami kalandfilm hangfoszlányai a tévéből. Lövések, kiáltások stb.

Ágnes feltűnik a lépcső tetején, fürdőlepedőbe bugyolálva, leszalad nébány fokot meztláb, az egyik grádicson megtalálja a frottírpuccsát, felkapja, közben felfelé beszél az emeletre.

ÁGNES

Valamelyikőtök addig lejöhete a nappaliba, itt is nézhetné a nagy tévét! Gyerekek! Halljátok? *Visszafut, már csak a hangját halljuk, odafentről.* Ha valaki csengetne, nyissatok ajtót! Hé! kinek beszélek? Amíg a fürdőszobában vagyok... Zsófi! Zsófiü!... Balázska! Én nem bánom, nézzétek idefönn a tévéteket, de ha addig valaki megérkezne... Méltóztattok figyelni arra, amit az anyátok beszél?! Mi lenne, ha válaszolnátok? Istenem, hát a fületeken ültök?...

Kis ideig semmi más, csak a magnóról a zene meg a kalandfilm hangfoszlányai. Aztán autómoraj. A reflektorok az ablakon át végigpásztázzák a szobát, majd kialszanak. A motorzaj elüül. Nyílik az ajtó, Sándor érkezik haza. Dzsekát, bőrberi nadrágot, kigombolt nyakú sportinget visel. De így is elegáns. Az autókulcsot a kis asztalra dobja. Mozdulatai fáradtak. Megüti fülét a zene, a fenti nesz – úgyhogy diplomata aktatáskáját el is felejtí letenni; a nippelkel, virágokkal telerakott függőlépcső aljához megy; felszól.

SÁNDOR

Szia! Szevasztok! Egy pillanatig vár, nem kap választ. Megfordul, hogy letegye a táskát, s közben könyökével lever egy nippet. Amint érte kapna, meglök és ledönt egy cserepes növényt is. Félbemaradt mozdulattal, inkább meglepetten, mint dühösen nézi ügyetlensége nyomait. Elbizonytalanodva átlépi a padlón heverő, piros virágú azáleát, de megtorpan, és ingerülten kiált az emeletre. Köszöntem, nem hallottátok?! És miért szól itt egyszerre minden?! Mi ez a ricsaj?! Mi ez a...*Fülel: semmi válasz.*

Lövések és kiáltozások az emeleti tévéből. Sándor a rádióhoz megy, ki akarja kapcsolni, de nem az szól, így tehát csak azt is bekapcsolja. Hírek. Dühösen benyomja a gombot. A magnóhoz kap, megállítja a szalagot.

Most már csak odafentről jön a zaj.

Sándor visszamegy a levert holmikhoz, felállítja a virágzó azáleát, eligazgatja a földjét. Felemeli a nippet is, forgatja, nézi, nem repedt-e meg. Nem lát jól, a szemüvegét keresi, szitkozódik – míg végre az egyik zsebében ráakad. Felteszi, vizsgálgatja a nippet. Ágnes jelenik meg a lépcsőn köntösben, nedves hajjal a zuhanyozás után.

ÁGNES

Megjöttél? Nahát, nem is hallottam.

SÁNDOR

Miért szól itt egyszerre minden?!

ÁGNES

Zuhanyoztam... *Felgyújtja a fővilágítást.* Mi szól egyszerre?

SÁNDOR

Magnó, tévé, rádió!

ÁGNES

A rádió is szólt?

SÁNDOR

Bömböltetitek ezt a sok vacakot!

ÁGNES

Azt mondd, a rádió is szólt? Lehetetlen. *A magnóhoz megy.*

SÁNDOR

Szólt vagy nem szólt, nem az a lényeg...

ÁGNES

A magnóra. Te kapcsolad ki?

SÁNDOR

Ha fenn tévéztek, minek ideleln is zene?

ÁGNES

A gyerekek nézik a filmet. *Én zuhanyoztam!*

SÁNDOR

És miért nem jönnek le köszönni az apjuknak?! Felszólok, még csak nem is válaszolnak...

ÁGNES

Te sem szereted, ha tévzés közben zavarnak.

SÁNDOR

Én?! Nahát, azért!... van egy kis különbség! *Hirtelen méreggel az emelet felé.* Annyit talán mégis megtehetnének, hogy lefáradnak, ha megérkezem! Zsófi! Balázs! Annyit talán mégis!... – Egész héten alig látom őket.

ÁGNES

Az ő hibájuk? Most is elmúlt már kilenc.

SÁNDOR

Nem tudtam előbb jönni.

ÁGNES

Kedves kötekedéssel. Ó, persze, már az is eléggé felingerelt, hogy mostanra haza kellett jönnöd!

SÁNDOR

Benn kellett maradnom.

ÁGNES

Gondoltam.

SÁNDOR

Benn kellett maradnom!!!

ÁGNES

Jó, jó.

SÁNDOR

Hát ezért nem mond el az ember semmit!

Szünet. Ágnes elteszi az útból Sándor táskáját; összeszed és sebtiben elrak néhány széthagyott gyerekholmit: szandált, tréningfelsőt, teniszütőt stb.

ÁGNES

Csevegve. Végigjártam az üzleteket, Zsófinak cipőt vettünk. Aztán bevásároltam, itt ez az egész hétvége... rövidkarajt kaptam, majd kirántom... Bevittem a ballonokat a tisztítóba, ma reggel is már olyan hűvös volt. Te nem érezted? Közben találkoztunk a Balázs osztályfőnökével. Hogy miért nem járunk szülőire... Szinte rám támadt. Ott, Zsófi előtt.

SÁNDOR

A helyére teszi a nippet. Egyszerre Ágnessel. El van szúrva az egész negyedévi terv... Az egész rendszer rosszul lett betáplálva. Át kellett vizsgálni a számításokat. A nyakamba varrták... Megittam vagy fél liter kávé. Azt hiszem, nem a program rossz, hanem a gépek. Ócskák. De nincs pénz. Tragacsok. Tessék?

ÁGNES

Az igaz, hogy eddig mindig elmulasztottuk...

SÁNDOR

Gépiesen. Mit?

ÁGNES

A szülői értekezletet.

SÁNDOR

Ismét váratlan indulattal. Az ember elvárná, hogy a gyerekei... Vagy talán én másszak fel hozzájuk? És néha még azt hiszem, hogy hiányzom nekik! Szünet. Ki lehet rabolni a házat!

ÁGNES

Nem volt bezárva az ajtó?

SÁNDOR

Nem.

ÁGNES

Na jó, fújd ki magad. *Bekapcsolja a magnót.* Az előbb készítettem ezt a felvételt. Tetszik? *Csend.* Nem tetszik? *Csend.* De a felvétel után kikapcsoltam a rádiót. *Csend.* Azt mondd, mégis szólt?

SÁNDOR

Nem.

ÁGNES

Hát akkor?

SÁNDOR

Nem az a fontos, hogy szólt-e a rádió vagy sem! Az a lényeg, hogy...

ÁGNES

Az a lényeg, hogy?

SÁNDOR

Semmi. Zárd el.

Ágnes nem mozdul, nézi a férjét.

Miért van itt ez a sok vacak?

ÁGNES

Miféle sok vacak?

SÁNDOR

Levertem. *Sután mutatja a nippet.* Iderakod a lépcső szélére! *Más hangon.* Kértem, hogy zárd el!

Ágnes kikapcsolja a magnót.

Iderakod, én meg a könyökömmel leverem.

ÁGNES

De miért vered le?

SÁNDOR

Mert iderakod! És leverem! Véletlenül leverem! Ez a növény is feldőlt.

ÁGNES

Feldőlt?

SÁNDOR

Minek itt ez a sok halmi?

ÁGNES

Hogyhogy sok holmi?

SÁNDOR

Minek nippeket rakni a lépcsőre?! Hol van a jóistennek még egy üzlete, ahonnan nem hurcoltunk ide minden bővlit?! Az egész életünk egy nagy bővlivásár!...

ÁGNES

Mi ütött beléd?

SÁNDOR

Ricsaj... meg kacatok meg ez a sok növény! Mi ez itten?!

ÁGNES

Mintán lenyelte mérgét, kedélyesen. Mondja, uram, nem tévesztette el az ajtószámot? Ebben a lakosztályban én a férjemmel meg a két sráccal lakom. Úgy látszik, önnek tévesen adta ki a szobakulcsot a portás. Szegény öreg, kissé már szenilis. Felhívjuk innen, vagy lesz szíves lefáradni a recepcióra és tisztázni az ügyet?

SÁNDOR

Morcoságából kissé felengedve. Jól! Lefáradok, és tisztázom az ügyet!

ÁGNES

Ne tégy úgy, mintha idegen lennél a saját lakásodban. És átöltözhetnél...

SÁNDOR

Átöltözhetnék?

ÁGNES

Vagy levetkőzhetnél... vagy valamit csinálhatnál, hogy ne mászkálj itt úgy, mint egy betévedt pasas...

SÁNDOR

Egy betévedt pasas? *Felnevet.* Szeretnéd, mi? Szeretnéd, ha egy afféle betévedt pasas lenne most itt helyettem... *Leveti a dzsekkjét, Ágnes segít neki.*

ÁGNES

Na, kezd csak! Kezdd!

Összenevetnek. Ágnes kiviszi a dzsekit a előszobába. Az ajtót tárva hagyja. Sándor utána kullog.

SÁNDOR

Nem bánnád, igaz? Inkább egy idegen pasas. Aki csak úgy betévedt. „Á, kicsikém, direkt a kedvemért zuhanyoztál?” Egy ilyen dumájú, mi? Egy belemenős. A gyerekek fenn, ti meg itt kettesben mindjárt...

ÁGNES

Visszatér, hozza a férfi házcipőjét. Jaj, hagyd ezt most! A keze ügyébe rakja. Kerestelek telefonon.

SÁNDOR

Kerestél? *Leül, átváltja a cipőt.*

ÁGNES

Délután.

SÁNDOR

Úgy hány óra körül?

ÁGNES

Úgy... három és fél négy körül.

SÁNDOR

Három és fél négy? *Lecsatolja az óráját, kirakja zsebeiből a holmikat.* Egy szóval sem mondták.

ÁGNES

Pedig a lelkükre kötöttem, hogy adják át az üzenetet.

SÁNDOR

Én meg direkt kérdeztem, nem kerestél-e. *Szemüvegét a komódra teszi.* Kivel beszéltél?

ÁGNES

Már nem is tudom. *Kiviszi a férfi cipőjét az előszobába.*

SÁNDOR

Három és fél négy között.

ÁGNES

Igen... *Visszajön az előszobából.*

SÁNDOR

Pontosan?

ÁGNES

Hát... nem pontosan.

SÁNDOR

És... honnan hívtál?

ÁGNES

Honnan hívtalak volna? Az irodámból.

SÁNDOR

Aha. *Mint egy keresztkérdést.* Kivel beszéltél?!

ÁGNES

Azzal a... Azzal az asszonnyal.

SÁNDOR

A titkárnővel?

ÁGNES

Kivel? Aha, igen. Vele. A titkárnővel. *Felveszi a slusszkulcsot, hogy eltegye, de most hirtelen Sándort figyelve szórakozottan játszani kezd a kulcsomóval.*

SÁNDOR

Érdekes.

ÁGNES

Miért?

SÁNDOR

Mert ő... olyan pontos. Megbízható. Túláságosan is igyekvő. Mondhatnám, stréber. Titkárnőnek született.

ÁGNES

Kár, hogy vénséges.

SÁNDOR

Ki mondta, hogy vénséges?

ÁGNES

Te. Amikor egyszer kérdeztem. Alighogy odakerült az osztályotokra. Akkor panaszoltad, hogy sajna, vénséges.

SÁNDOR

Kajánul. Átvertelek.

ÁGNES

Szóval bomba nő?

SÁNDOR

Nem bomba, de nem is vénséges... Kicsit... csúnya, de éppen ez az izgató benne.

ÁGNES

Csípősen. Persze, te imádod a szörnyeket.

SÁNDOR

Ez azért túlzás. De néha jobban felkeltik a fantáziámat, mint a szépek. Mint a tökéletesek.

ÁGNES

Kösz.

SÁNDOR

Ja, persze, te szép vagy. Szép vagy tökéletes? Melyik is? Akárhogyan is, ezt most jól elszúrtam. Felejtsd el.

Kis szünet.

ÁGNES

Na. Kezdetnek nem rossz.

SÁNDOR

Úgy találsz?

ÁGNES

Míntha kezdenénk *adogatni*.

SÁNDOR

Szóval egész jól pötyögtetek, azt mondod?

ÁGNES

Még az is lehet, hogy megjön a kedvünk.

SÁNDOR

Nem bánnád?

ÁGNES

És te?

SÁNDOR

Én sem.

Kis szünet. Vizsgálódva nézik egymást.

ÁGNES

Mikor is ment olyan jól a játszma? Utoljára mikor is?

SÁNDOR

Hát... itt volna az ideje, hogy megint...

ÁGNES

Aha. Itt volna.

Szünet.

SÁNDOR

Akkor gyerünk tovább. Szóval? Miféle üzenetet nem adott át az én izgató szörnyetegem?

ÁGNES

Ja, igaz is! Arra kértem, mondja meg neked, hogy okvetlenül siess haza, mert...

SÁNDOR

Csak nem?!

ÁGNES

Tessék?

SÁNDOR

Megmondtad neki, hogy miért siessek haza? Te atyaegyisten! Ennyire nem tudtad türtőztetni magad?

ÁGNES

Na. Most komolyan beszélek.

SÁNDOR

Elereszti a füle mellett. És még csodálkozol, hogy nem adta át szegényke?

ÁGNES

Jó, de ez most nem vicc.

SÁNDOR

Csak úgy hirtelenjében megkívántál? Hát ez nagy szó! És ezt meg is mondtad neki?! Ó, istenem, tönkrezúztad azt a féltékeny szívét!

ÁGNES

Nem *azt* mondtam neki!

SÁNDOR

Á, szóval körülírtad? De egy szerelmes titkárnő ért a rejtjeles szövegből is! – Mi az ott nálad!?

ÁGNES

Ez?

SÁNDOR

Dobd ide.

ÁGNES

Ez a slusszkulcs.

SÁNDOR

Dobd ide. Na! Dobd már!

Ágnes nem érti, mit akar Sándor, de dobja a kulcsot. A férfi elvétí a mozdulatot, a kulcs a földre hull. Egy másodpercig nézi, aztán felkapja, visszadobja Ágnesnek. A nő elkapja.

SÁNDOR

Még egyszer!

ÁGNES

Mit akarsz? De azért dobja.

Sándor elvétí, a kulcs a földre hull. A férfi a nőre tekint, lehajol, felveszi a kulcsot.

SÁNDOR

Légy szíves. Rendesen. Szándékosan dobtad rosszul.

ÁGNES

Tréfára veszi. Szándékosan? Naná!

SÁNDOR

Hogy ne tudjam elkapni.

ÁGNES

Aha.

SÁNDOR

Mellédobtad! Mellédobtad, hogy ne tudjam elkapni! Mellédobtad!

ÁGNES

Riadtan. Ugyan! Ugyan miért dobtam volna mellé?

SÁNDOR

Üvöltve. Mert azt akarod, hogy ne tudjam elkapni!!!

Hosszú szünet.

ÁGNES

Passz!

SÁNDOR

Mmmm...

ÁGNES

Komolyan. Passz, feladom. Nem fog ez menni.

Szünet.

SÁNDOR

Tegnap is... meg ma is. Két rohadt fékezésem volt. A mai egy zebránál. Komolyan... komolyan megijedtem.

ÁGNES

Na jó, csak azért telefonáltam, hogy...

SÁNDOR

Ha egy tizedmásodpercet kések... Egyszerűen a reflexek... a reflexeim... megkoptak. Megkoptak.

ÁGNES

Kálmánék miatt telefonáltam. Nehogy megfélekedj róluk.

SÁNDOR

Kálmánékról?

ÁGNES

Merthogy ma jönnek.

SÁNDOR

Ma? Kálmánék?

ÁGNES

Mintha nem tudnád.

SÁNDOR

Körülnéz. Szóval azért vannak itt italok meg minden? És te csak így? Azt hittem, lefekvéshez készülsz...

ÁGNES

Tényleg elfelejtetted?

SÁNDOR

Hirtelen felvidámodva. Hát akkor nagyszerű! Akkor meg vagyunk mentve! Van elég ital? Leitatjuk őket...

ÁGNES

Miért kellene leitatni őket?

SÁNDOR

Igazad van, akkor elálmosodnak, és semmit sem kezdhünk velük. De azért egy bizonyos nyomás nem árt. Majd mindjárt beállítom a fényeket. *A magnóhoz megy.* Nézzük csak ezt a számot!

Zene.

Kálmán meg az a locsi-fecsi kis felesége. Tudod, hogy Sári tetszik nekem?

ÁGNES

Felengedve. Tudom.

SÁNDOR

De most nem viccelek!

ÁGNES

Persze hogy nem viccelsz.

SÁNDOR

És te? Hogy állsz Kálmánnal?

ÁGNES

Nem, az nekem nem megy.

SÁNDOR

De azért nincs ellenedre?

ÁGNES

Az nem úgy van. Egy nőnél az nem úgy van.

SÁNDOR

Hát hogyan van?

ÁGNES

Mintha nem tudnád.

SÁNDOR

Ja, persze, az érzelmek. Ahá. Komplikált. Szóval eszünk-iszunk. Szendvicsek lesznek?

ÁGNES

Meleg szendvics meg egy kis sütemény. Felesleges éjszaka sokat enni. Vannak azok a francia sajtok is, ha sor kerül rá...

SÁNDOR

Fantasztikusan jó szám! Direkt ezért vetted fel? Ezt a tekercset direkt ezért készítetted?

ÁGNES

Hátha táncolunk.

SÁNDOR

Ó! Perszel!

ÁGNES

Nem kell erőltetni, csak ha kedvük van.

SÁNDOR

Hát látod, ez az, amit mindig mondok! *Beleveti magát a fotelba*. Egy kis jutalom. Egy kis hangulat... Főleg ezekre a nyavalyás hétvégekre! Gondolod, hogy formában leszünk?

ÁGNES

Csak semmi görcsös igyekezet.

SÁNDOR

Görcsös igyekezet? Á, igen, értem, mire gondolsz. Azzal aztán mindent el lehet rontani, igaz?

ÁGNES

Nevet. Ne akard nagyon – s tied a vagyon!

SÁNDOR

Nahát! Micsoda bölcsesség! És ez mindenre vonatkozik?

ÁGNES

Hát... a mi esetünkben legalábbis...

SÁNDOR

Remek! És ehhez mit szólsz? – Bár ha nem is akarod – lankad az akaratod! Nos? Szomorú kis versike, nem? A tied biztatóbb, maradjunk annál...

ÁGNES

Akkor megyek és felöltözöm.

SÁNDOR

Még meg se csókoltál.

ÁGNES

Én jöttem haza?

SÁNDOR

Ezek meddig fognak tévézni odafönn? – Gyere ide!

ÁGNES

'Genis, naccságos úr!

SÁNDOR

Felnyúl érte. Gyere!

Ágnes lehajol, megcsókolják egymást. Először szokásos, futó csók. De másodszorra már vággyal teli.

ÁGNES

Mmmmmmmmm... *Felegyenesedik, jókedvű.* Mos' má' e'mehetek, naccságos úr?

SÁNDOR

Szétnyitja Ágnes köntösét. Mutasd, mi van rajtad?

ÁGNES

Na! Ne butáskodj, a gyerekek is lejöhetnek!... Egyél egy falatot, éhes lehetsz...

SÁNDOR

A teremtésit!

ÁGNES

Hmmm?

SÁNDOR

Jól nézel ki így, kócosan.

ÁGNES

Maradjak így?

SÁNDOR

Ne mozdulj, most... csak egy percig... kérlek... *Lebunyja a szemét.*

ÁGNES

Mehetek? Mindjárt jönnek, és...

SÁNDOR

Más bangon. A rakparton majdnem lesodortak.

ÁGNES

Úristen!

SÁNDOR

Semmi baj. Megúsztam.

ÁGNES

Hányszor kérem, hogy ne hajts olyan vadul? Hányszor rimáncodom?!

SÁNDOR

Sitty-sutty! Hajszál híja volt, de nem történt semmi.

ÁGNES

Megőrjíted az embert! Gondolj a gyerekeidre legalább! Ha rám nem is, de legalább a gyerekekre...

SÁNDOR

Közbevág. Egyébként én is hívtalak telefonon.

Pillanatnyi csend.

ÁGNES

Igen? *Szünet.* Hánykor?

SÁNDOR

Nem tudom. Talán úgy... De nem, menj csak, majd később eszembe jut.

ÁGNES

Mondták, hol vagyok?

SÁNDOR

Á, nem. Na, menj, mert nem leszel kész.

ÁGNES

Be kellett mennem a trösztigazgatóságra.

SÁNDOR

Ravaszu. Délelőtt?

ÁGNES

Némi csend után. Akkor kerestél?

SÁNDOR

Akkor.

ÁGNES

Felszabadultan. Na. A trösztigazgatóságon üléseztünk. A jegyzőkönyvet vezettem. Képzeld, a főnök most elrendelte, hogy nem lehet dohányozni, csak a szünetekben, hát ha azt a szenvedést látnád! De így is végtelenségig tartanak az értekezletek... Délután már... Figyelsz?

SÁNDOR

Igen?

ÁGNES

Délután már a helyemen voltam. Akkor megtalálhattál volna.

SÁNDOR

Aha. *Felillant az emeletre.* Meddig tart ez a film? *Felpattan a fotelból, a lépcsőhöz ugrik, felkiált.* Mindig az a dögletes tévé! Ha legalább egy könyvet is a kezetekbe vennétek!

ÁGNES

Hagyd őket, ma péntek van.

SÁNDOR

Ki fogom dobni azt az istenverte masinát a kukába!

ÁGNES

Akkor itt fognak ücsörögni éjfélig a nagy tévé előtt.

SÁNDOR

Ez a sok bóvli! Ez a sok huszadik századi szar! Ez a sok szemét! Ez a sok mocsok! *Kikapcsolja a magnót.* Még azt is megérjük, hogy *füvet* fognak szívni!

ÁGNES

Ugyan, ugyan!

SÁNDOR

Csak figyeld meg! Figyeld meg, mi lesz ennek a vége!

ÁGNES

Csendesen. Zsófi teniszedzésen volt, és angolon. Balázs hegedűórán. Aztán az uszodában. Mit akarsz még? És jól tanulnak. Elég jól tanulnak ahhoz képest, hogy...

Szünet.

SÁNDOR

Mihez képest?!

ÁGNES

Hogy nem foglalkozol velük. *Csend.* Mindjárt itt lesznek Kálmánék. *Elindul a lépcsőn.* Öltöznöm kell...

SÁNDOR

Mit veszel fel?

ÁGNES

Talán az indiait. Azt a hosszút. Vagy vegyem fel a halványlila gézruhát?

Válasz helyett Sándor odamegy hozzá.

Ágnes a lépcsőről figyel. Tudod, azt az átkötőset.

A férfi mosolyog, majd hirtelen felnyúl, és elkapja Ágnes bokáját.

Jaj, mit csinálsz, leesem!

SÁNDOR

Hízélgón. A gézruha. De alatta semmi.

ÁGNES

Azt nem lehet.

SÁNDOR

Izgató lennél.

ÁGNES

Na! Ne éld bele magad!

SÁNDOR

Hadd gerjedjen be az ipse! Hadd kínozzuk meg egy kicsit!

ÁGNES

Gyengéden. Egyszer még megjárod, de nagyon!

SÁNDOR

Lehet, hogy megjárom. Na? Rendben?

ÁGNES

Semmi sincs rendben.

SÁNDOR

Csak a gézruha – és semmi más.

ÁGNES

Nagyon átlátszó.

SÁNDOR

A ruha vagy a trükk?

ÁGNES

Na, engedj!

SÁNDOR

Persze, harisnyanadrág se!

ÁGNES

Nem, így nem!

SÁNDOR

Akarom!

ÁGNES

Kiszabadítja bokáját a férfi markából. Akarom?! Mi a fene?!

SÁNDOR

Szeretném. *Csendesebben.* Szeretném.

ÁGNES

Fésülködnom is kell...

Indul, Sándor hátrál, majd kajánul, támadón kérdi.

SÁNDOR

Mit is mondtál, hol voltál délután?

ÁGNES

Megtörpan. A hivatalban. A szobámban.

SÁNDOR

Ugyanis délután hívtalak.

ÁGNES

Az előbb azt mondtad, délelőtt.

SÁNDOR

Délután. Most már eszembe jutott.

Ágnes hallgat. Sándor arcán gúnyos mosoly.

Igen, az az igazság, hogy délután hívtalak.

ÁGNES

És most mit akarsz ezzel? Ha délután – hát délután. Valahol kinn lehettem. Ha azt mondták, nem tudják, merre vagyok... Azt mondták?

SÁNDOR

Nem azt mondták.

ÁGNES

Hanem? *Szünet.* De miért nem üzentél?

SÁNDOR

Azt mondták, a trösztigazgatóságra kellett menned.

ÁGNES

Igen. Délelőtt.

SÁNDOR

Nem. Délután.

ÁGNES

Az nem lehet.

SÁNDOR

Nem? Mindegy. Összekeverték.

ÁGNES

Hogyan keverhették volna össze, amikor...

SÁNDOR

Félbeszakítja. Nem érdekes.

Kis csend.

ÁGNES

Meglepetten. Te... komolyan felelősségre vonsz?!

SÁNDOR

Kissé teátrálisan. Ó, Ágnes! Hova gondolsz?!

ÁGNES

Akkor miért kezdted ezt most? Most, amikor már nincs időnk erre, mert mindjárt itt lesznek a vendégeink...

SÁNDOR

Csak... gondoltam, mielőtt még megérkeznek, tisztázzuk a dolgot.

ÁGNES

De milyen dolgot?

SÁNDOR

Hogy miért nem mondtál nekem igazat. Gondoltam, jobb, ha nem előttük teszek fel neked kínos kérdéseket. Ha netán fúrná az oldalamat a kíváncsiság, és nem tudnék nyugodni.

ÁGNES

Én nem szoktam hazudni.

SÁNDOR

Nem is mondtam, hogy hazudsz. Csak azt, hogy nem mondd meg az igazat.

ÁGNES

Mit akarsz tudni?

SÁNDOR

Hogy hol voltál, amikor kerestelek.

Csend.

ÁGNES

Tapogatózva. Értem. Kissé nehezen követlek ma, de majd belejövök...

SÁNDOR

Remélem, hogy bejössz, Ágnes.

ÁGNES

Szóval te azt képzeled, hogy én valamelyik kollégámmal...

SÁNDOR

Na, a kollégák! Ott vannak például a kollégák. Na ugye! Vagy az az új srác! Van nálatok valami új fiú! Említetted, hogy nemrég jött az egyetemről...

ÁGNES

Csak nem képzeled, hogy valakivel kilógok a városba?

SÁNDOR

Akkor már egyszerűbb csak úgy magatokra zárni valamelyik iroda ajtaját, hát nem?

ÁGNES

Mert ti úgy szoktátok? Mondjuk a szörnyel?

Szünet.

SÁNDOR

Jó, rendben. Messzire mentünk. Rendben.

Szünet.

Tudod, miért kerestelek telefonon?

ÁGNES

Nem érdekel. Megyek öltözni. Ha hívtuk őket, hát annyit tegyünk meg, hogy elkészülünk, mire jönnek...

SÁNDOR

Tudod, mi volt az az üzenet, amit nem adtak át neked? Hogy ma este menjünk el valahová.

ÁGNES

Ma. Amikor vendégeket várunk.

SÁNDOR

Ennyire kiment a fejből, láthatod.

ÁGNES

És hova akartál menni?

SÁNDOR

Moziba.

ÁGNES

Moziba?! Együtt, az egész család, a gyerekek meg mi ketten?

SÁNDOR

Csak mi ketten. Gondoltam, beülünk egy moziba, páholyt veszünk, megvesszük az egész páholyt, aztán ott a sötétben... tudod, ahogy az már az ilyen helyeken szokásos...

ÁGNES

Felnevet. Elment az eszed?

SÁNDOR

Hát ez az! Gondoltam! Gondoltam, hogy lenne egy-két kifogásod! Előre féltem tőle, hogy elveszed a kedvemet...

Sándor leül a legalsó lépcsőfokra. Ágnes derűsen nézi, lejön néhány fokot, megáll fölötte.

ÁGNES

És képes lettél volna velem... egy olyan páholyban...

SÁNDOR

Ühmm.

ÁGNES

Leguggol a férfi mellé. És biztos, hogy ezt... Hogy velem akartad?

SÁNDOR

Veled. *Szünet.* Veled. *Szünet.* Csakis veled!

ÁGNES

Őszinte meghatottsággal. Te! Te bolond, te! *Magához szorítja a férfi fejét. Csend.*

SÁNDOR

Zavartan. Éppen nem volt senki a szobában, felhívtalak, hogy belebúgjam a telefonba: asszonyom, jöjjön el velem egy kis moziba...

ÁGNES

Játékosan. Éppen senki sem volt a szobában...

SÁNDOR

Most mondom.

ÁGNES

Még te sem.

SÁNDOR

Hogyan?!

ÁGNES

Vagy inkább csak te nem! Amikor kerestelek.

SÁNDOR

Ja?

ÁGNES

Na, mondd csak el szépen, hol ücsörögtél, melyik zugmozi koszos páholyában, és kinek a szoknyája alá nyúláltál?

SÁNDOR

Nevet. Én?!

ÁGNES

Nevet. Te, te! Te bizony! Te, barátocskám!

SÁNDOR

Hát van nekem ilyenhez merszem?

ÁGNES

Nana!

SÁNDOR

De veled megtettem volna. Veled. Ma. Komolyan.

ÁGNES

Egy olyan csengetősben?

SÁNDOR

Aha. Ahol csöngetnek, mielőtt felgyújtják a villanyt, nehogy zavarba jöjjenek a párocskák. Milyen tájékozott vagy!

Ágnes felkel a férfi mellől.

ÁGNES

Tehát most ezt dobod be?

SÁNDOR

Nem jó?

ÁGNES

De. De, talán elég jó. Még bele kell élnem magam.

SÁNDOR

Remek dolog! Csak a fehér combod a sötétben...

ÁGNES

Elindul a lépcsőn. Mosolyog. Aha. Elég érdekes...

SÁNDOR

Utánakiált. Csudára megkívántalak, amikor eszembe jutott!...

ÁGNES

Visszaszól a lépcsőről. A gyerekek! Felhallatszik! Más hangon. Egyél egy falatot, mindjárt jövök...

SÁNDOR

Felkiált az emeletre. Hé, magzataim, meddig tart még az a rohadt krimi? Sosem lesz alvás?

ÁGNES HANGJA

Fentről. Gyerekek, a papa mindjárt feljön és elköszön...

SÁNDOR

Magában bólogatva. Majd mindjárt felmászik a papa. Majd ha már nem zavar a papa... Csak előbb iszik a papa... A zsúrkoksihoz megy, nézelődik, kiválaszt egy üveg Ararátot, tölt, iszika.

ÁGNES HANGJA

Fentről. ...Na, Balázs! Ne csapdodsz az ajtót, kisfiam! Talán csak benézhetek hozzátok?! Zsófi! Nézzenek oda, mindjárt szólok a papának...

SÁNDOR

Csak úgy bele a vakvilágba. Rendesen ott nekem!

Hallani fentről a tévé hangját. Sándor iszik még egy kortyot, aztán bekapcsol néhány rafinált világítást. Leoltja a mennyezeti lámpát, füttyörészve körülnéz, szemléli a hangulatos fényhatást. Még akkor is füttyörészik, amikor a konyhába megy. Az ajtót nyitva hagyja. Néhány másodpercig senki sincs a színen. Megszólal a telefon. Cseng, cseng.

ÁGNES HANGJA

Fentről. Hé! A telefon!

A telefon tovább cseng.

Sándor! Hol vagy? Vedd már fel!

SÁNDOR HANGJA

A konyhából. Jó, jó... Besiet, éppen egy még csak megkent szendvicsebe harapott, tányéron hozza a másikat. Lerakodik, kapkodva lenyeli a falatot, közben felveszi a kagylót.

SÁNDOR

Ó, Sári, maga az? Hát mi van, maguk még otthon? Epedve várjuk... *Hallgat.* Nem, nem, arról szó sem lehet! Pattanjanak csak szépen lóra, és vágta! Már megfagy a zsír az orjalevesen meg a töltött káposztán, szénné ég a sült csirke, a fácánpecsenyét máris dobhatjuk a kukába, de legalább a rántott harcsát mentsük meg, az istenért! Nem tréfálok! Ágnes reggel óta süt-főz, kivett egy szabadnapot, ő már csak ilyen remek kis háziasszony! Engem hajnalok hajnalán kizavart a piacra, ha tudná, mennyit alkudoztam a póréhagymára, borjúlábra, padlizsánra és egy kis petrezselyemre!... De mi mindent a barátainkért! Úgyhogy

igyekezzenek, ne akarják, hogy tönkremenjenek a torták! *Mintba Ágnesről kérdezné.* – Milyen torták is? – Ágnes azt mondja, van dobos, puncs, csokoládés és persze orosz is, orosz krémtorta! Ja, és a zsíros kenyér is elhűl... Na! *Hallgat.* Na, mondja csak! *Hallgat.* Mit csinál? Ezt nem értem! Nem, ez lehetetlen! Hogyhogy Kálmán nem akar jönni? *Hallgat.* Ha annyira kíváncsi a tévéműsorra, itt is nézheti... *Nevet.* Addig mi ketten legalább elszórakoztatjuk egymást! Ágnes a konyhában serénykedik, Kálmán a tévé előtt kuksol, mi meg az egyik sötét sarokban... érti, nem? *Hallgat.* Jó, nem viccelődöm... *Hallgat.* Nem azt a filmet? Hát melyet? *Hallgat.* Kazettáról? Miféle kazettáról? *Hallgat.* Á, videokazettáról! Képmagnó, értem! Hát már megint mit csempészett be a vámon ez a széltozó? *Hallgat.* Dehogy... nem hallgat le minket senki! *Hallgat.* A bácsikájától? Egy ilyen drága masinát a bácsikájától? A nők, Sáriám, a nőktől kapja ezeket a csudagépeket, a hálás német lányoktól ez a derék magyar fiú. De meg is dolgoztatják érte, ajaj, nem irigylem, van magának fogalma, hogy milyen rámenősek azok a hamburgi mädchenek? *Rövid hallgatás.* Hát akkor a müncheniek. Még nem vette észre, milyen kifacsartan tér meg a hivatalos útjairól? *Nevet.* Nagyon lassan szerelik fel azt a gépsort, feltűnően lassan, de alighanem ő fékezi a tempót, csak hogy kijárhasson... Tessék? *Hallgat.* Mi? Nem, dehogy... *Hallgat.* Na, Sári! Nem, hát komolyan nem, én csak hülyéskedtem... *Hallgat.* Nem azért? Szóval nem azért pityereg? Hát remélem is... De akkor miért, mi van? *Hallgat.* Na, küldje csak ide a telefonhoz Kálmánt! *Hallgat.* Hogyhogy nem lehet elmozdítani a tévé elől? *Hallgat.* Már délután óta? És meddig akarja még nézni? *Hallgat.* Olyan hosszú? Akkor a kazetta két oldala összesen háromszázhatvan perccel? Atyaisten! És hány kazetta van? *Hallgat.* Pornó legalább? *Hallgat.* Nem? Mi?! Horror? Horror meg karaté? *Hallgat.* Figyeljen ide! Tuszkolja a telefonhoz a férjecskéjét, vagy vigye oda a füléhez a kagylót, hadd beszéljek a fejével... *Hallgat.* Nem meri?! Maga ezt nem meri? *Szünet.* Sajnálom... *Szünet.* Sári! Itt van? Hát mit tehetünk? Jöjjön át maga. Hagyja ott azt az örületet, és jöjjön át egyedül... Az igazat megvallva, már nagyon ráhangoltam magam a dologra... Tessék? *Hallgat.* Gondoltam, rádobunk egy rongyot az állólámpára, és bele, ami belefér... Nem jó ötlet? *Hallgat.* *Letörten.* Nem jó. Tudja, én mindig is csodálkozom, amikor a regényekben meg a tévéjátékokban a nők csak úgy ugranak a férfiak csettintésére. Nem valami realiztikus ábrázolás, ugye? *Hallgat.* Szóval nincs mit tennünk? Én már régen sejtem, hogy a maga uracskájának szellemiségét és nemiségét csak a Grundigok, Siemensek, Philipsek meg a JVC-k tudják felingerelni, de most úrrá lehetne a libidóján, amikor a barátai várják! *Hallgat.* És arra nem gondol, hogy mi lesz ezzel a sok mindennel itt az asztalon? *Rövid hallgatás.* Hát persze! Meg van terítve! Lapostányér, mélytányér, kistányér – és mind elsőrendű porcelánból! Meg az ezüstkészlet! A gyertyatartók! A mártásostálak! A damasztabroszon – természetesen! *Hallgat.* Ne is mondja! A guta kerülget, ahogy nézem! Ez mind maguknak – és most egyszerűen lemondják a látogatást! Ez azért mégiscsak sok! Nem kínozom, de a maga kedvéért még megrendeznénk a díszvacsorát... *Hallgat.* Hogyhogy milyen alkalomból? A barátság alkalmából! Tudja, nekünk már alig vannak barátaink... Vagyis akad még néhány... a régi időkből... karácsonykor képeslapot küldünk egymásnak, de semmi több. Elmondok magának egy esetet. Ráér? Úgy értem, nem készül valahová? Esetleg hozzánk? *Hallgat.* Nem? Akkor jó. Kár, hogy nincs itt, mert most szemben ülnék magával, koccintanánk, és később talán még másra is sor kerülhetne... Tessék? *Hallgat.* Ja, csak egy kis egyszerű történet. A napokban

bementem a minisztériumba, várok ott a páternosztterra, tudja, arra a felvonóra, egyszer csak ereszkedik lefelé egy láb. Már ahogy az ember látja, amint jön fentről a kasztni. Előbb egy cipő. Kitaposott, jó, kényelmes, nem is nagyon kipucovált. Nahát, mondom, ez nekem ismerős. Ez a cipő. Aztán máris érkezik a nadrág. A nadrágszár. Érti? Vasalatlan, rogyant. Fantasztikus, gondolom magamban. És belém hasít. Hogy ez is de ismerős! Aztán a többi – a zakó, pecsétes, lezser. És a kigombolt ing, a félrecsúszott gallér... és a pofa! Hát persze! Ő volt az! Az egyik barátom! Maga nem ismeri. De aranyos pofa. Ma is éppen olyan, mint húsz éve. Harminc éve. Csak néhány foga hiányzik, meg a haja is kihullott. Nem borotválkozik mindennap. És mindenki imádja. Megy az utcán, és imádják. Megszólítja a nőket, a szépeket meg a csúnyákat, mindegyikhez kedves. Egyszer azt mondja három kövér nőnek az EMKE előtt. Csúcsforgalomban, amikor a legveszélyesebb... *Hallgat.* Mert legveszélyesebb. Mert akkor a legnagyobb a huligánjárás. Azt mondja nekik: lányok, így hárman együtt hány kilót nyomtok? És tudja, hogy nem vágta pofon? Ellenkezőleg. Mindjárt rávigyorogtak, szia, mondták neki, pedig nem is ismerik. Még pusztit is adtak neki. Meg perecet. Hát ő volt a páternosztterban. Megörültünk egymásnak. Meg is fogadtuk, hogy találkozunk, de azóta sem láttam. Ez két éve volt... *Szűnet.* Hát ilyen több nincs. A barátok között. Csak ő. Már csak ő. Senki más. Mind tönkrement. Kimerült. Begubózott. Mindből lett valaki. Na persze, karácsonykor írunk egymásnak... *Szűnet.* Itt van még? *Hallgat.* Szóval nem? Maga sem? Egyedül sem? Akkor tudja, mi lesz most? Tudja, mi következik? Hogy megfogom a szép, fehér damasztabrosz sarkát...

Ágnes jön le a lépcsőn a gézruhában. Figyeli Sándort.

Így... Tessék? Most figyeljen! Megfogom és lerántom. És az a sok drága porcelán meg ezüst meg torta meg mártás meg virág... *Hallgat.* Persze! Virág is van az asztalon, hát hogy gondolja?! – szóval ez most mind repül a fenébe...

Ágnes csodálkozva nézi.

De bizony! Ha nincsenek barátaink, pusztuljon ez a sok drága holmi!... Visszaszámlálok! Még meggondolhatja! Jönnek, vagy visszaszámlálok!...

ÁGNES

Mi ez a halandzsa?

SÁNDOR

A telefonba. Tehát... figyelem! Tíz, kilenc, nyolc, hét...

ÁGNES

Növekvő ingerültséggel. Megmondanád, miről van szó?

SÁNDOR

A telefonba. ...hat, öt, négy, három...

ÁGNES

Miről van szó, miért nem akarnak jönni?

SÁNDOR

A telefonba. ...kettő, egy...

ÁGNES

Add ide!

SÁNDOR

Zéró...

Ágnes kikapja a kezéből a kagylót.

ÁGNES

Sári? Mi baj van, miért nem jöttök? Történt valami?

Sándor váratlanul lenyomja a telefon villáját.

Na! Beszéltem!

SÁNDOR

Hagyd a francba őket!

ÁGNES

Döbbsenten. Beszéltem, te pedig megszakítod a vonalat!

SÁNDOR

Dilisek. Dilis társaság!

ÁGNES

Ha beszélek, kérlek, ne szakítsd meg a vonalat.

SÁNDOR

Elegendi a telefon villáját. Karatéfilmeket néz! És a feleségét is kényszeríti! Az a dilis meg ott ül vele hajnalig. És borzong!

ÁGNES

Hallod, mit mondok? Hogy tehetsz ilyet, hogy megszakítod a vonalat, amikor beszélek?! *A füléhez emeli a kagylót.* Na! Letette! Hát persze!...

SÁNDOR

A francba velük! Nincs szükségünk rájuk!

Ágnes tárcsázik.

Most mit csinálsz?

ÁGNES

Felhívom Sárít, és megmagyarázom, miért szakadt meg a vonal.

SÁNDOR

Még te hívod fel őket!

ÁGNES

Biztos valami nyomós okuk van rá, hogy nem jöhetnek.

SÁNDOR

Holnapig kapta kölcsön a kazettákat valami kamionostól. Tizenkét órás műsor. Végig akarja nézni. Ez a nyomós ok.

Kicseng a vonal.

ÁGNES

Nem veszi fel. Megsértődött.

SÁNDOR

Még hogy ő! Én várom őket – és ők sértődnek meg!

ÁGNES

Leteszi a kagylót. Te nem is vártad őket.

SÁNDOR

Mit mondasz?

ÁGNES

Te nem is vártad őket.

SÁNDOR

Megfeledkeztem róluk...

ÁGNES

Talán ezt érezték meg.

SÁNDOR

Hát nem érted, hogy mi van? Ül a tévé előtt, és szörnyűségeket bámul.

ÁGNES

Valamit csak kell csinálnia.

SÁNDOR

Te ezt helyesled!

ÁGNES

Ha úgy érezném, hogy valahová nem is olyan fontos a megérkezésem, talán én is így viselkednék.

SÁNDOR

Na, ez misztifikáció! Ez a pasas nem ilyen érzékeny! Ez egyszerűen csak mániákus...

ÁGNES

Az se rossz.

SÁNDOR

Mi?

ÁGNES

Ha valaki mániákus. Legalább. *Szünet.* Menj, köszönj el a gyerekektől, vége a filmnek, hadd aludjanak. *Szünet.* Várják az... apjukat!

Sándor szó nélkül indul. Felmegy a lépcsőn. Ágnes hosszan néz utána. Amikor egyedül marad, az italkökhöz megy, készít egy grape-fruited koktélt vermittal. Megissza. Csinál még egyet, pohárral a kezében leül a kanapéra.

SÁNDOR HANGJA

Fentről. Na, mi van, lurkók, meséljete!...

ÁGNES

Magában, fanyar mosollyal. Meséljete! Épp most van itt az ideje! *Felkiált az emeletre.* Oltsátok el a villanyt, és alvás!

Megszólal a telefon, Ágnes felveszi, belehallgat, majd

Nem én. Sándor. Véletlenül... *Hallgat.* De... *Hallgat.* De, azonnal hívtalak, csak nem vetted fel... *Hallgat.* Igen. *Hallgat.* Igen. *Hallgat.* Á, nem, dehogy, csupán egy kis meleg szendvicset... megittunk volna valamit... Semmi, ugyan! *Derűsen.* Csak nem hitted el, amit...

Az emeletről nevetés, Sándor hangja: „JÓL VAN, MAJD ELMEGYÜNK VASÁRNAP...”

Jaj, dehogy nevetlek ki, csak talán a hangom... Sándor mondott valamit odafönn a gyerekeknek... arra figyeltem... *Hallgat.* Igen, mondd csak... *Hallgat.* Ezt nem... nem, ezt nem értem... *Hallgat.* Amit az előbb mondtál, hogy az ágyban... És azért szerezte be ezeket a kazettákat? Hát erre nem gondoltam volna... *Hallgat.* Ne haragudj, de ez mulatságos... *Nevet.* Hát ez rém mulatságos lehet... *Elkomolyodik.* Igazán? Így már más...*Hallgat.* Te jóisten! Ennyire komolyan... Mondom ennyire komolyan veszi? De miért?... Sári! *Szünet.* Sári, ha sírsz... Ha sírsz, akkor nem értem...*Hallgat.* Hát persze, tudom, hogy ezt így telefonon nem lehet, majd összeülünk... *Hallgat.* Jó... *Hallgat.* Dehogy!... Dehogy gondolok rólad ilyesmit... Semmi baj... semmi...

Sándor jelenik meg a lépcsőn, más ingben, otthonosabban.

SÁNDOR

Csak semmi kegyelem!

ÁGNES

Int, hogy maradjon veszteg. A telefonba. Jó. Amikor csak akarsz. Nem zavarsz, dehogy... Csókollak... *Leteszi a kagylót.*

Sándor lejön a lépcsőn.

SÁNDOR

Mi az, hogy amikor csak akarsz?

ÁGNES

El van keseredve.

SÁNDOR

De mi az, amit csinálhat akkor, amikor csak akar? Mi az?

ÁGNES

Hogy segítsek rajta. És majd valamit megbeszélünk. Valami találkát. *Más hangon.* Betakartad őket?

SÁNDOR

Zsófi azt mondja, melege van. Tényleg csuromvíz.

ÁGNES

Attól a vacak filmtől.

SÁNDOR

Balázs még olvasni akart. De eloltottam a lámpájukat. Mit iszol?

ÁGNES

A szokásos. Te?

SÁNDOR

Konyak.

Tölt, leül Ágnes mellé, kortyintanak.

Vasárnap fel akarnak menni a hegyekbe.

ÁGNES

Elmehetnénk.

SÁNDOR

El. Most szép az erdő. Szeretem ilyenkor. *Csend.* Vagyis szerettem. *Csend.* Az ember azt mondja, szeretem az erdőt. Aztán feléje sem néz.

ÁGNES

Sári sírt.

SÁNDOR

Sári?

ÁGNES

A karaté miatt.

SÁNDOR

Hagyjuk ezt, ne bosszants!

ÁGNES

Kálmán azt akarja, hogy tanuljanak meg karatézni.

SÁNDOR

Micsoda?

ÁGNES

Amennyit most megértettem a Sári telefonjából. Hogy Kálmán jegyzeteli a fogásokat.

SÁNDOR

Atyaisten!

ÁGNES

Ábrákat rajzol – és gyakorolniuk kell. Ez már nem az első eset, ez a karatéfilm...

SÁNDOR

Nem?

ÁGNES

Erre vadászik. Most kapott néhány kazettát. Az ágyban is gyakorolnak. Suhint meg liheg... Sári szerint félelmetes.

SÁNDOR

Nevet magában. Hát, nem mondom...

ÁGNES

Sári már kék-zöld mindenütt. A mellét is megütötte.

SÁNDOR

A mellét?

ÁGNES

Attól tart, hogy daganata is lehet.

SÁNDOR

Megőrültek?

ÁGNES

Eddig nem mert mesélni róla. De most, hogy így alakult... Sári azt mondja, Kálmán halálos komolyan csinálja. Merthogy az ember senkire sem számíthat, csak önmagára. Önvédelem.

Hosszú csend.

SÁNDOR

Hát ez marhaság, hogy a mellére üt.

ÁGNES

Nem a mellére üt, hanem megütötte a mellét.

Hosszú csend.

Ettél valamit?

SÁNDOR

Egy falatot. De majd később. *Szünet.* Most... *Szünet.* Végre egy kis csend...

ÁGNES

Ühmmm...

Szünet.

SÁNDOR

Tudod, hogy holdvilág van?

ÁGNES

Tessék?

SÁNDOR

Holdtölte. Láttam a gyerekek ablakából. Telihold.

Szünet.

ÁGNES

Majd később be kell takarni Zsófit. Éjszaka hűvös van már. *Szünet.* Hajnalban is.

SÁNDOR

Tiszta az ég.

ÁGNES

Nem tudom, mit tanácsoljak Sárinak, ha felhív. Végeredményben... *Szünet.* Végeredményben nem tudok segíteni rajta.

SÁNDOR

Hát nem. Kölcsönözhetsz neki pénzt, ha éppen akad...

ÁGNES

Pénzt?

SÁNDOR

Csak úgy mondom. Hogy mit tehet az ember a barátjáért. Kisegítheti anyagilag... ajánlhat egy orvost; ha éppen az kell... vagy egy autószerelőt... valami protekció, ha módjában áll... Ilyesmi.

ÁGNES

Ilyesmi?

SÁNDOR

Nagyjából.

ÁGNES

Hát... nem sok.

Szünet.

SÁNDOR

Néztem az ablakból... odafönn. Az ablakból. Teljesen felhőtlen az ég. És telihold van. *Szünet.* Nincs kedved... Nem volna kedved eljönni velem...

ÁGNES

Tessék?

SÁNDOR

Elvinnélek esetleg...

ÁGNES

Élénken. Elvinnél abba a moziba?

SÁNDOR

Melyikbe? Ja! Hát oda most már nem lehet! *Nevet.*

ÁGNES

Incselkedve. Nincs éjszakai előadás? Éjszaka lenne az igazi, nem? Egy zugmozi páholyában, éjszaka. Esetleg piásan. Az lenne az igazi züllés. *Szünet.* Hát nem?

SÁNDOR

Az. *Csend.* Gondoltam... *Szünet.* Gondoltam, beülünk a kocsiba, és kerülünk egyet.

ÁGNES

Most?

SÁNDOR

Most. Persze, nem a főútvonalon.

ÁGNES

Mert ittál?

SÁNDOR

Meg a fények miatt.

ÁGNES

Ja, hogy csak a hold?

SÁNDOR

Aha.

ÁGNES

De ittál.

SÁNDOR

Alig egy kortyot.

ÁGNES

Nem lehet. Ittál. *Feláll, a magnóhoz sétál. Fény elé kerül, rubáján átsüt a sugár.* Bekapcsolom...

SÁNDOR

Állj még egy picit arrább!

ÁGNES

Merre? Így?

SÁNDOR

Felderülve. Szóval mégis, ahogy kértem?

Ágnes felpillant rá, elmosolyodik egy kis izgalommal. Megindítja a magnót. A francia szám. Ingerlő dallam.

ÁGNES

Halkra állítom, nehogy felébredszük őket.

SÁNDOR

Bizony. Nehogy.

Nézik egymást.

Miattam tetted?

Ágnes ravasz-készen hallgat.

A kedvemért? A kedvemért tetted? Mégis? *Sándor odamegy hozzá. Végigsimít az asszony testén.* Semmi. Harisnyanadrág se. Semmi, de semmi. *Belecsókol a nyakába.* Reménykedhetem?

ÁGNES

Talán...

Sándor Ágnes nyakába fonja a karját. Homlokát a homlokához szorítja, lassan fordul vele a zene ütemére. Ágnes néhány pillanat múlva gyengéden, de határozottan kibontakozik a férje karjából. Szinte bocsánatkérő mosollyal elsétál a fotelhoz, leül, felveszi a poharát, iszik.

SÁNDOR

Töltsek még?

Ágnes int, hogy most nem.

Emlékszel... amikor egyszer jöttünk a négyesen...

ÁGNES

A négyesen?

SÁNDOR

Amikor még jártunk az apádékhoz. Amikor még éltek, szegények... Amikor egyszer jöttünk hazafelé a négyes úton.

ÁGNES

Ja? Ott Szolnok után? Arra gondolsz?

SÁNDOR

Valahol ott. Egy olyan mellékút volt... egy tanyába vezetett. Bokros... meg fás... Olyan eléggé eldugott. És oda behajtottam. És ott. A kocsiban.

ÁGNES

Halk nevetéssel. Mielőtt még az árokban kötöttünk volna ki.

SÁNDOR

Hát... egész úton pizokul ingerlő voltál, az biztos. Nem bírtam kivárni, hogy hazaérjünk...

ÁGNES

Akkor is éjszaka volt. Vagy alkonyat?

SÁNDOR

Éjszaka. Meg holdfény.

ÁGNES

Persze, holdfény...

Kis csend.

SÁNDOR

Meg a szállodákban. Milyen jó volt a szállodákban!

ÁGNES

Na, azért máshol is!

SÁNDOR

De a szállodákban! A vidéki hotelokban. Kicsit piásan...

ÁGNES

Ha gondoskodtál italról...

SÁNDOR

Italról? Arról mindig. Ha beléptünk a hotelba, már mindjárt mondtuk, emlékszel, már azonnal összenevettünk, hogy itt aztán... na, ez is meg lesz szentelve...

ÁGNES

Fel.

SÁNDOR

Tessék?

ÁGNES

Felszentelve.

SÁNDOR

Miért, mit mondtam?

ÁGNES

Hogy meg. Hogy meg lesz szentelve.

SÁNDOR

Az mindegy, nem? *Szűnet.* Feltéve, ha nem kellett zavaró körülményekre számítanunk.

ÁGNES

Mikre? Ja! Mint amikor állandóan háborgatott az a pasas?

SÁNDOR

Nevet. Hogy is volt? Nekiláttunk, csengett a telefon...

ÁGNES

Nevet. Nem. Először a liftes fiú zörgetett, hogy egy üzenet... A pasas névjegyet küldött, hogy majd odalenn a presszóban...

SÁNDOR

Aztán megint kezdtük, akkor meg telefonált. De milyen ügyben is? Valami állásügyben vagy áthelyezés miatt... És amikor harmadszor is nekiláttunk, akkor már a

presszóból üzent... a pincér kopogott az ajtón... Hát azt már nem lehetett röhögés nélkül bírni...

ÁGNES

Nevet. És ráadásul egy ártatlan képű pofa!

SÁNDOR

Vele nevet. Azt néztem, rendben van-e a cipzárom... Fogalmam sem volt, miket beszél ott nekem a presszóban...

ÁGNES

Én pedig kipirult arccal... Azt hittem, látszik rajtam...

Cseng a telefon. Ágnes még nevet, amikor felveszi.

Halló! Sári? Mi van?!... *Hallgat.* Nem értem... *Hallgat.* Nem értem... *Befogja a kagylót, Sándornak.* Nem értem, mit mond, mintha ivott volna... *A kagylóba.* Ezt hogy gondolod? *Hallgat.* Hát persze! Tessék? Mondjam? Hogyhogy mondjam? *Kínosan nevet.* De miért mondjam? Nem az, nem nevetek, de miért kellene, hogy a telefonba mondjam?...

SÁNDOR

Ingerülten. Mit akar?! *Kikapcsolja a magnót.*

ÁGNES

A telefonba. Bocsáss meg... de... *Hallgat.* Sárrikám, ez így... bocsáss meg, de ez így komolytalan... és furcsa. Majd beszélgetünk. Megígértem... *Hallgat.* Ha megígértem, hát meg is tartom, de azt most ne kívánd, hogy... Halló! Halló! *Sándornak.* Letette. *Szünet.* *Ágnes a helyére teszi a kagylót.* Szerencsétlen.

SÁNDOR

Mit akart?

ÁGNES

Hogy szeretem-e. Hogy mondjam neki a telefonba. Hogy szeretem. Így. A telefonba. *Sándorra néz, magyarázatot keresve.* Ezért hívott fel. Furcsa. Nem?

SÁNDOR

Az.

ÁGNES

Én most így... képtelen voltam mondani. *Szünet.* Hát nem?

SÁNDOR

Tessék?

ÁGNES

Ez így kétségbeejtő. Kikészült. Kikészíti az a marha.

SÁNDOR

És még ő mondta nekem, hogy vén, szar pasas lettem.

ÁGNES

Ki mondta?

SÁNDOR

Kálmán. Ültünk a sörbárban, már nem is tudom, volt bennem egy kis nyomás, nem éreztem jól magam, azt javasoltam, fogjunk taxit, és menjünk szépen haza. Akkor förmedt rám, hogy micsoda szar, vén pasas lettem. Ja, és hogy begubódom. Meg hogy mi izgat. Mármint szerinte engem semmi sem izgat. Amiről ő beszél. Hát az nem. Eltalálta. Hogy elemezzük a helyzetet. Mindig ezzel nyaggat. Mondom neki, miért nem mész el külpolitikai hírmagyarázónak? Te is olyan nagyon bölcsen tudod, hogy ki mit tegyen meg hogyan! Na, én aztán megmondtam neki, hogy engem mi izgat. Egy szép, formás női segg. Az. Az kiváltképpen izgat. Lehet, hogy erre dühödött meg. De nem vesztünk össze. *Szűnet.* Miért is hívtuk meg őket?

ÁGNES

Te mondtad, hogy sose járunk össze senkivel se.

SÁNDOR

Mmmm...

ÁGNES

Olyan jól eldiskuráltunk a múltkor az Építész Pincében. Felhívtam őket, és Sári örült az ötletnek... *Szűnet.* Most mégsem tudtam azt mondani neki a telefonba, amire kért. Nem akartam hazudni.

SÁNDOR

Hazudtál volna, ha monddod?

ÁGNES

Azt hiszem. Nem vagyok benne biztos, de azt hiszem.

SÁNDOR

Mert egy kicsit tetszik nekem?

ÁGNES

Á, ugyan!

SÁNDOR

Féltékeny vagy rá?

ÁGNES

Eszembe sincs.

SÁNDOR

Izgatott volna a dolog? Ha ma este kikezdttem volna vele. Izgatott volna?

ÁGNES

Lehet. Lehet, hogy jót tett volna. *Szűnet.* Számítottam rá. Nem nagyon, de talán nem ártott volna. Az a kis tördöfés, tudod!

SÁNDOR

A fájdalom?

ÁGNES

Az a kis fájdalom.

SÁNDOR

Te is akartál valamit. Kálmánnal.

ÁGNES

Reménytelen.

SÁNDOR

Áá!

ÁGNES

De. Nem érzek semmit. Tudod, milyen kényes vagyok.

SÁNDOR

De megpróbálkoztál volna. Ez az átlátszó ruha – és alatta semmi.

ÁGNES

Csak miattad.

SÁNDOR

Kellene neked valaki. Egy másik férfi. Ne mondd, hogy nem.

ÁGNES

Ez hányadik nekifutás?

SÁNDOR

Nem úgy mondom. Műsoron kívül mondom.

ÁGNES

Azt nálad sose lehet tudni.

SÁNDOR

Nos?

ÁGNES

Neked. Talán neked kellene egy másik nő. *Szünet.* Kár, hogy nem mered bevallani.

SÁNDOR

Félek tőlük.

ÁGNES

Nevet. A nőktől? Viccnek nem rossz!

SÁNDOR

Borzasztó dolog valakit tönkretenni. Tönkreteszem őket. Aztán úgy érzem magam, mint egy gyilkos. Egy csomó áldozat...

ÁGNES

Mert ők szeretnek téged.

SÁNDOR

Tessék?

ÁGNES

Nem te szereted őket, csak ők téged.

SÁNDOR

Azt hiszed?

ÁGNES

Tudom.

Szünet.

SÁNDOR

Nincs erőm a szerelemre.

ÁGNES

A szeretetre.

SÁNDOR

Azt mondtam, a szerelemre.

ÁGNES

Szeretni... Úgy érzed, szeretni még tudsz?

Csend.

ÁGNES

Azzal mi a helyzet?

SÁNDOR

Hát...

ÁGNES

A gyerekeket. Őket szereted. Azt tudom. *Csend.* De mást?

SÁNDOR

Attól tartok... *Hosszan, némán néz Ágnesre.*

ÁGNES

Most legalább őszinte voltál.

Hosszú szünet. Ágnes italért megy. Tölt Sándornak is. Átadja a poharat.

Te már nem tudsz szeretni. Te már soha nem leszel szerelmes. Te már... soha nem fogsz rajongani valakiért...

SÁNDOR

Átvesszi a poharat. Vagy valamiért.

Hosszan nézik egymást.

ÁGNES

Ne haragudj.

Sándor elmosolyodik, elfordul. Némán elsétál, bekapcsolja a magnót.

SÁNDOR

Szép ez a zene.

ÁGNES

Most megsértődtél?

SÁNDOR

Tetszik ez a szám. Szép. Nagyon szép.

ÁGNES

A másik oldal még jobb. Bujább.

SÁNDOR

Bujább? Még ennél is bujább?

ÁGNES

Megáll mögötte. Kár, hogy megsértődtél. Azt hittem, mondhatom, amit...

SÁNDOR

Jól tetted. És jól is esett.

ÁGNES

Megjéd. Igazságtalan voltam.

SÁNDOR

Ellenkezőleg.

ÁGNES

De, de, igazságtalan voltam. Nem akartalak megbántani. Legalábbis azt hiszem, nem akartalak megbántani.

SÁNDOR

Nem lenne jó, ha visszavonnád.

ÁGNES

Sajnálom...

SÁNDOR

Ne sajnáld!

ÁGNES

Idegesen felnevet. Ostobaság! Sétálok itt pohárral a kezemben, elegánsan, mint egy vendégségben... és igazságtalanságokat vágok a fejedhez.

Sándor hirtelen szembefordul vele. Komolyan.

SÁNDOR

Szép vagy.

ÁGNES

Ne, most ne így...

SÁNDOR

Szép vagy. Érzem, hogy kívánlak.

ÁGNES

Zavartan. Hát persze, tudom, hogy engem is szeretsz, nemcsak a gyerekeket...

SÁNDOR

Szinte durván. Kívánlak, azt mondtam, kívánlak! Nem azt, hogy szeretlek.

Ágnes hátrál. Sándor engedi, nem megy utána. Kis szünet.

ÁGNES

Vérig vagy sértve!

SÁNDOR

De nem!!! Az isten áldjon meg, ne szabj gátat az őszinteségnek! Ha végre volt bátorságod, ne ijedj meg mindjárt! Azt mondtam, kívánlak, és ez az igazság! És boldoggá tesz, hogy kívánlak. Remek érzés. Izgató érzés. És ez most nekem elég...

Egy pillanatnyi szünet után Ágnes tréfára veszi.

ÁGNES

'Genis, naccságos úr! Kívánni méltóztat a naccságos úr!

SÁNDOR

Kiábrándultan. Hát ez most rosszkor jött!

ÁGNES

Elvétettem a taktust? Bocsánat! *Felhajtja a koktélt, a zsúrasztalhoz megy.* Jó lesz, ha készíték egyet vodkával. Talán még túl józan vagyok. Vagy már átbillentem volna? *Kever egy vermutos, vodkás, grape-fruited koktélt.* Bár semmi sietség és semmi kétségbeesés. Igaz, uram?

SÁNDOR

Te vagy megsértődve.

ÁGNES

Én? Ugyan! Mert megkívántak?

Szünet.

SÁNDOR

Régebben nem ittál szeretkezés előtt.

ÁGNES

Ó, pardon! Szeretkezés előtt álunk? *Szünet.* Te szoktattál rá. És nem is rossz.

SÁNDOR

Sőt engem sem hagytál inni.

Szünet. Ágnes elkömlödvá leül. Lejár a szalag. Sándor a magnóhoz megy, megfordítja a tekercset, de még nem indítja el.

ÁGNES

Hát az már valóban régen lehetett, amikor nem engedtelek inni. Már úgy értem, ha akartam tőled valamit...

SÁNDOR

Az még a...

ÁGNES

A gyerekek előtti időkbén lehetett.

SÁNDOR

Akkor.

ÁGNES

Csak az utódok érdekében. Hogy normális utódaink legyenek. Már amennyire csak lehetséges.

SÁNDOR

Amennyire tőlünk telik. *Kipróbálja a tekercset, aztán megállítja a magnót.*

ÁGNES

Legalább védjük ki valamennyi katasztrófahányadost, csak azt akartam. Hogy ne italos állapotban nemzzed őket.

SÁNDOR

A többi úgylis kivédhetetlen.

ÁGNES

Micsoda?

SÁNDOR

Hát... ami már belénk épült. Amit hurcolunk magunkkal az apák meg a nagyapák idejéből. A pompás múltból. Nem? A rettegésének meg a hazugságának meg a képmutatásának. Az aljasságának. A gyűlöletének. Amit szépen belénk ojtogatott a történelem.

ÁGNES

Most már ihatsz.

SÁNDOR

És a májam? És az érrendszerem?

ÁGNES

Most már csak magadnak árthatsz vele.

SÁNDOR

Csakhogy én józanul akarlak meghódítani!

ÁGNES

Akaratlanul is felnevet. Ó!

SÁNDOR

Sosem hittem volna, hogy ilyen kis iszákost faragok belőled.

ÁGNES

Hajjaj! Meg még mást is!

SÁNDOR

Most már úgysem jön létre általunk semmi.

ÁGNES

Hát gyerek, az már nem!

SÁNDOR

Más se. Talán még egy kis pénz. Vagy egy kicsit több pénz. Hogy még egy csomó bővlit vásárolhassunk. Vagy renováltathassuk a lakást. Esetleg megvegyük ennek a villának a ránk eső részét. A gyerekeknek. Egy omladozó öröklakást a gyerekeknek. Koloncot a nyakukba! Kicseréljük a kocsit. Vagy csak biztosítuk a szűkös megélhetést. Már kész a fuvar, igaz? *Csend.* Hol is voltunk akkor? Kaposváron vagy hol?

ÁGNES

Mikor?

SÁNDOR

Persze, Kaposváron. Akkor volt ott az az átadás. Amikor beindult az az üzemrész. A fogadáson, ott... Még arra is emlékszem, hogy az igazgatói irodában álltunk, és az ablakon át egy dombra lehetett látni... még tele volt az építkezés törmelékeivel... gépekkel... egy csomó cementes deszka... Ennyire emlékszem... És a gyerekek ...néhány gyerek ugrált ott a holmik között. A gyerekek. Lassan a tenyerembe csúsztattad a kezed, megszorítottad... Éppen vége volt az üdvözlő beszédnek, és teletöltötték a poharakat konyakkal...

ÁGNES

A poharak már előre tele voltak töltve.

SÁNDOR

Már előre? *Szünet.* Ilyen pontosan emlékszel?

ÁGNES

Ilyen pontosan...

SÁNDOR

A gyerekekre is?

ÁGNES

Azokra is. Ott ugráltak a deszkák között.

SÁNDOR

Azt hittem, azért szorítod meg titokban a kezem, hogy őket nézzem... De te csak figyelmeztetni akartál, hogy ne igyak.

ÁGNES

Egy kortyot se.

SÁNDOR

Mert úgy számítottad, hogy éppen aznapra esett a tüszőrepedés. Biztosra mentünk. Igaz?

ÁGNES

Hát sikerült is.

Csend.

SÁNDOR

Aztán Zsófival ugyanígy.

ÁGNES

Csak az nem ott volt.

SÁNDOR

Nem ott?

ÁGNES

Nem útközben. Az véletlenül itthon.

SÁNDOR

Ja, értem. Igaz. Az itthon. De éppen olyan körültekintő voltál. Éppen úgy készültél. Tervszerűen csináltuk... *Szünet.* Lehet, hogy már akkor sem... akkoriban sem... szerettelek?

ÁGNES

Ne kezd ezt.

SÁNDOR

Makacsul. Lehet, hogy ez a baj már olyan régi?

ÁGNES

Jóságosan. De. Szeretted.

SÁNDOR

Lehet, hogy ezt figyelmen kívül hagytuk? Ezt a hibámat?

ÁGNES

Szeretted, és most is szeretsz!

SÁNDOR

Nem kell vigasztalnod! És mentetned! Nem a sértettség beszél belőlem. Csak őszinte akarok lenni, őszintén vizsgálom a dolgokat, és légy szíves, ne téríts le erről az útról. Nagyon könnyen lehetséges, hogy téged én a legelső perctől kezdve csak kívántalak, de nem szerettelek. A szónak igazi értelmében, persze.

ÁGNES

Mert az mi? Mi a szó igazi értelme? Micsoda? Szeretném, ha meghatároznád!

SÁNDOR

Hát... én nem tudom... De látod, megint le akarsz téríteni a pályáról. Engedd, hogy gondolkodjam. Valószínűleg én csak kívántalak. Ami persze nem csekélység. És már nagyon ott van a szeretet határán. Tetszett a bőröd...

ÁGNES

Én emlékszem, hogy milyen rajongó voltál!

SÁNDOR

Rajongó?! Á, nem! Rajongó nem. Talán csak éhes... kiéhezett. Rád. Tetszett a fogad... a szemed... Most nem pontosan sorolom... inkább csak találgatom. Ez a kicsit széles arccsontod, ez is tetszett. A combod. Igen. A tested párája... az is. De talán csak a mellbimbód bolondított meg, átsütött a blúzodon – és ennyi volt az egész. Talán csak az izgatott fel...

ÁGNES

Megkomolyodva. Nem!

SÁNDOR

De, de...

ÁGNES

Nem, ezt ne mondd, én nagyon is jól emlékszem rá, hogy szeretted, szerelmes voltál belém. Szerelmes. De mennyire. Szerelmes voltál...

Kis csend.

SÁNDOR

Á, az nagyon kétes értékű! A szerelem, az nagyon kétes értékű! Ki tudja, mi váltotta ki – azonkívül, hogy tetszettél és kívántalak? Talán egy kamaszkori emlék... egy... lány... emléke... *Szünet.* Meséltem neked... *Szünet.* Meséltem azt a lányt. Nem?

ÁGNES

Sokat meséltél.

SÁNDOR

A fűben ült, szétvetett térdekkkel, és a szoknya alatt nem volt rajta semmi.

ÁGNES

Talán mesélted.

SÁNDOR

Idősebb volt nálam, tizenhét lehetett, én meg tizennégy. Vagy még annyi sem. A tanyáról, ahol nyaraltunk, bicikliztem a boltba. A lány az út mentén ült egy üres telken, a kecskéjét legeltette. Felnézett rám, látta, hogy a szoknyája alá bámulok, de ez nem zavarta. Nem csukta össze a térdét. Meg se rezzent az arca. *Csend.* Ma is érzem, mennyire megszédített.

ÁGNES

Odamentél hozzá.

SÁNDOR

Á!

Csend.

ÁGNES

Sok ilyen emléked van?

SÁNDOR

Akad. *Csendesen felnevet.* Akad néhány. *Szünet.* A legtöbb ilyen nyers... ilyen obszcén. Úgy értem, nem költői, hanem... mint ez is... Gyönyörűen szemérmetlen. De ez az egyik legizgalmasabb...

ÁGNES

Még ma is?

SÁNDOR

Azt nem tudom neked elmondani, milyen szédítő érzés volt. Kiszáradt a szám. Rettenetesen felizgatott. Szerelmes lettem belé...

ÁGNES

A lányba?

SÁNDOR

Hát ez az... hogy nem is a lányba. Csak a... jelenetbe. Ahogy...

ÁGNES

Ahogy ott ült az a kis ribanc?

SÁNDOR

Hát... igen. A vágy... Azt hittem, a vágy a szerelem.

ÁGNES

Pedig nem az?

SÁNDOR

Nem. *Csend.* A szerelem... odaadás. És azt hiszem, én soha...

ÁGNES

Na, ezt ne kezdjük!

SÁNDOR

De. Csak vágyaim voltak. Kielégítésre váró vágyak. És nem... – *szünet* –
...odaadás.

Ágnes feláll, nyugtalan. Hosszú csend. Sándorhoz fordul, pátosz nélkül.

ÁGNES

Meg tudnál halni értem?

SÁNDOR

Az más.

ÁGNES

Ha meg tudnál halni értem...

SÁNDOR

Mert becsüllek. De ez más! Ha bajban lennél. De nem méregpohárral, mint Shakespeare-nél.

ÁGNES

Ha elhagynálak...

SÁNDOR

Akkor?...

ÁGNES

Megölne a bánat, ha elhagynálak?

SÁNDOR

Zavart nevetéssel. Megölne a bánat? Hát... nem örülnék neki. Már csak a gyerekek miatt sem.

ÁGNES

A gyerekeket most hagyjuk ki a játékból.

SÁNDOR

Ja, ez játék?

ÁGNES

Mindegy. A gyerekekkel most ne kalkulálj. Megölne a bánat, vagy sem, ha fogná magam, és odébbállnék?

SÁNDOR

Valakivel?

ÁGNES

Ha elmennék innen.

SÁNDOR

De kivel?

ÁGNES

Ha csak egyedül...

SÁNDOR

Egyedül nem mennél el. Csak ha lenne hova. És kivel. Az ember csak akkor áll odébb, ha van hova és kivel. *Csend.* Hát nem?

ÁGNES

Nem tudom.

SÁNDOR

Általában így szokott lenni. Nem? *Szünet.* Ha megfigyelted. A legtöbben. Csak úgy bele a vakvilágba nemigen. Ritkán. Akkor már nagyon nagy mehetnékjük van. Akkor már nagyon kibírhatatlan valahol. *Szünet.* De neked nem kibírhatatlan. *Csend.* Igaz?

ÁGNES

Nem feleltél a kérdésekre.

SÁNDOR

Kifakad. Nem tudom! Nem tudom, megölne-e a bánat vagy sem?! Nem tudom átérezni! Nincsenek bennem szenvedélyek! Nincs bennem semmi! Semmi! Sem öröm, sem bánat! Csak vágyak, mondtam már! Kívánlak, ennyit tudok. De fogalmam sincs, hogy megölne-e a bánat, vagy elkezdenék-e másvalakit kívánni! Na! Ez az igazság!

Ágnes némán áll, Sándor lecsillapodva.

Ez. Ez az igazság. Ez.

Ágnes lassan elfordul. A kertre néző ablakhoz megy, kinéz. Hosszú csend. Sándor iszik. Pohárral a kezében nézi az ablaknál álló Ágnest.

ÁGNES

Rovinjban, amikor a tengerparton sétáltunk... és a halászok kiáltásait hallgattuk a holdfényes szikláknál... volt bennem félelem. Volt. Volt félelem. Te napokig nem szóltál, nem tudtam, mire véljem. Aztán úgy döntöttem, elfogódottság. Hogy elfogódott vagy. Te is. Mert én az voltam. *Szünet.* Olyan boldogan utaztam el veled, annyira szerettelek... annyira megszerettelek azon a nyáron. Lehet, hogy én is csak vágyódtam valakire? *Csend.* Valakire, aki nincs? *Csend.* Aki nem is volt? *Hosszú szünet.* Telihold van, valóban.

SÁNDOR

Emlékszel, milyen meleg volt? Hőség. *Csend.* Milyen forró éjszakák. A hold besütött a szobánkba. Barna voltál, és jó szagú. Levetkőztettelek... ott álltál a telihold fényében meztelenül... *Szünet.* A hold, a tenger meg te... Mintha három asszonnyal ölekeztem volna egyszerre. *Ágneshez megy. Hátról gyengéden átfogja a vállát.* Milyen forró volt a bőröd, milyen párás... Nem felejtettem el. Egész éjjel szerelmeskedtünk a nyitott ablaknál...

Ágnes nem mozdul.

Sándor kioldja a nő ruháját. Mutassuk meg a holdnak... Széttárja a holdfényes kertnek Ágnesen a ruhát. Mutassuk meg ezt a szép testedet...

Néhány másodpercig mozdulatlanok. Akkor Ágnes hirtelen összefogja magán a ruhát, és szembefordul a férfival. A hangja kisé izgatott.

ÁGNES

Tudod, hol voltam délután?

SÁNDOR

Mikor? *Nem is érti.* Délután? Hol? Hol voltál délután?

ÁGNES

Amikor telefonon kerestél.

SÁNDOR

Ja? Nem fontos!...

ÁGNES

De. De fontos.

Nézi Sándort; a férfi megadja magát.

SÁNDOR

Szükséges, hogy... elmondd?

ÁGNES

Nekem szükséges. *Elmegy Sándor elől.* Van még a poharamban? Na, milyen kis takarékos vagyok... *Iszik egy kortyot.* Az a fiatal srác... *Szembefordul a férfinak.* Az a fiatal kolléga. Tudod? Akit már te is említettél. A kollégám, odabenn... *Kis szünet.* Hát vele.

Függöny

2. felvonás

Ugyanott, nem sokkal később, Ágnes a lámpa alatti fotelban ül. Teljes fényben. Előtte, kissé oldalt és elég távol, háttal a nézőtérnek Sándor, lovaglólülésben egy széken, a támla felé fordulva. Karja kétfelől csaknem élettelenül lelóg. Az egyik markában pohár. Hallgatja Ágnest.

ÁGNES

...Ez aztán kétszer vagy háromszor előfordult. Először csak pusztán figyelmességnek vettem, de másodjára már feltűnt... aztán... amikor legközelebb is hozott szendvicseket a büféből, anélkül hogy megkértem volna rá... Figyelsz?... Akkor már kezdett gyanús lenni a dolog. Holott az első pillanattól fogva gyanakodhattam volna... ha eleve nem tartom olyan fiatalnak... *Szünet.* Csak huszonhét éves. A legfiatalabb férfi az osztályon. Igen, talán huszonhat vagy huszonhét... *Szünet.* Úgyhogy inkább csak mulattatott a dolog. Kösz, mondtam neki, ez tehát a menetrend szerinti sonkás szendvics, mást nem kapok? Úgy értettem, hogy mindig csak sonkásat? De valóban így értettem. Vicces volt, hogy mindig ugyanazt hozza, első nap megdicsértem, azt hitte, az a kedvencem. A sonkás. Hogy az nekem a...

SÁNDOR

Kedvenced.

ÁGNES

Igen. *Kis szünet.* Rendben, azt mondta, lesz más is. De csak tréfáltam, mondom. Ugyanis nem akartam, hogy mindenfélét felhordjon nekem a büféből. Ne vegyen nekem mindenfélét. Hűsítőket meg édességet...

SÁNDOR

Meg sonkás szendvicset.

ÁGNES

Egyszerűen nem akartam. De ő másra gondolhatott. Fölém hajolt... meg kell hagyni, zavarba jöttem. Feszés nadrágot hord, meg derékra szabott inget... és valami különösen erős szprét használ... ingerlő illat, nem tudom, mi lehet. Maga nem tréfál, azt mondja, és ezt köszönöm. De nem színpadiasan vagy rutinosan, ahogy némelyik férfi. Ahogy némelyik beképzelt alak. Nem. Őszintén. Megfogta a kezemet. Megszorította. Így. A kezemet... megszorította. Hogy én akarok tőle valamit. Valami mást.

Így érthette. Hogy felkínálkozom. *Szünet.* Hát ez valami... *Szünet.* Ez valami fatális félreértés volt, de... De erre csak utólag döbbsentem rá, amikor elment az asztalomtól, úgy értem, az íróasztalomtól... csak amikor már magamra maradtam, és végiggondoltam, mi is történt, akkor jöttem rá, hogy te jó ég, ez azt hihette... *Szünet.* *Halkan nevet.* És tudod... tudod, mit csináltam? *Nebet, most őszintén mesél, és mulattatja az emléket.* Fogtam a neszesszeremet, kimentem a mosdóba... és megnéztem magam a tükörben. Mintha először látnám magam... vagy idegen szemmel... így valahogy. Persze ez csaknem lehetetlen. Hogy egy másik ember szemével próbáld nézni önmagadat. De ellenőrizni akartam, hogy ő milyennek is láthatott... *Szünet.* Ez rém izgató volt, de megszállt valami bizonytalanság is... Úristen, gondoltam, persze a fény nagyon erősen visszavert rám a tükörből... hát miért akarok én tetszeni neki? De azért képes voltam javíthatni a sminkemen. Közben néhányan bejöttek pisilni, én meg mint valami bűnös... azt hittem, látják rajtam, hogy min mesterkedem... tudod, hogy van, bejönnek a mosdóba, elviháncolnak ott; átkiabálnak egymásnak a fürkébe mindenféle hivatalbeli hülyeséget... órákig kezet mosnak... jaj, mutasd a rúzsodat meg ilyesmi... *Pillanatnyi szünet.* Olyan nevetséges lett hirtelen az egész. *Szünet.* De benn az asztalomnál aztán újra. Nem hagyott nyugton a dolog. Hogy a csípőm... a hasam... Azért két szülés, mégiscsak... Hanem fürdés után, amikor kiszállok a kádból... az a mozdulat... meg amikor törölközöm... azt mindig látom a fürdőszobatükörben. Ez jutott eszembe. Hogy az alakom, ha nem is kislányos, de még egy...

SÁNDOR

Legalább tíz évvel fiatalabb nálad.

ÁGNES

Tessék?

SÁNDOR

Az a fiú. Legalább tíz évvel fiatalabb nálad.

ÁGNES

Na, annyival azért nem.

SÁNDOR

Megmozdul. Hogy hívják?

Rövid szünet.

ÁGNES

Másnap kész tervvel állt elő.

SÁNDOR

Mi a neve? Hogy hívják? *Szünet.* Nem akarsz elárulni a nevét?

ÁGNES

Nincs jelentősége, de...

SÁNDOR

De nem?

ÁGNES

Nem.

Szünet. Sándor feláll a székről, elsétál, Ágnes a tekintetével követi, majd iszik. A földre állítja a poharat. Sándor megáll a magnónál, bekapcsolja.

Amikor Zsófit felvették a sportklubba, Balázs meg elkezdte a zeneiskolát meg a különórákat, azt gondoltam, lesz egy kis időm.

Sándor kikapcsolja a magnót, ez megzavarja Ágnest, de folytatja.

Éveken át mindig csak miattuk rohantam haza... De...

Sándor bekapcsolja a magnót.

De az a helyzet, hogy azután sem... amikor már lett volna rá egy kis módom... azután sem használtam ki...

Sándor kikapcsolja a magnót.

...soha... a szabad időmet. Soha nem lógtam úgy, mint a többiek. Soha nem volt merszem. Miattatok... Kutya kötelességemnek éreztem, hogy munka után egyenest hazasiessenek... Hogy hazasiessenek!

Sándor bekapcsolja a magnót.

Csak a boltok, a vásárlás, a gyerekek holmija, a te holmid, a hivatal, a metró, a busz, az itthoni munkák...

Sándor kikapcsolja a magnót.

Ne kapcsolgasd, zavar!

Sándor fél szemmel Ágnesre néz, arcán kis kajánság. Benyomja a visszapergető gombot, megnyomja a stopgombot, aztán a startot. A szalagról Ágnes hangja: ...HAZASIESSEK. CSAK A BOLTOK, A VÁSÁRLÁS, A GYEREKEK HOLMIJA... – Sándor gyorsra állítja a magnót, Ágnes hangja torzultan, sebesen: A TE HOLMID, A HIVATAL, A METRÓ, A BUSZ, AZ ITTHONI MUNKÁK... Kattanás. Zene, tört hanggal indulva. Sándor kikapcsolja a magnót. Döbrent csend. Ágnes megbántottan nézi a férfit. Sándor Ágnesre tekint. Ellenséges pillanatok. Aztán az asszony lassan nevetni kezd. Nevet, nevet – és egy idő múlva vele nevet Sándor is. Bekapcsolja a magnót, visszatekeri, elindítja gyorsban: HAZASIESSEK CSAK A BOLTOK A VÁSÁRLÁS A GYEREKEK HOLMIJA A TE HOLMID A HIVATAL A METRÓ A BUSZ AZ ITTHONI MUNKÁK... kattanás... zene. Közben harsányan nevetnek. Amikor a szalag idáig ér, Ágnes felkel, a magnóhoz megy, még mindig nevetve, kikapcsolja, kirántja a kazettát a gépből, és a sarokba vágja. Abbahagyja a nevetést. Sándor is. Hosszú csend.

Ágnes megfordul, visszamegy a fotelhoz, megáll, háttal Sándornak.

ÁGNES

Akkor is végig fogod hallgatni. *Iszík egy kortyot. Még augusztusban... – visszaiül a fotelba, nem néz Sándorra – azokban a meleg napokban. Megvacsoráztunk egy vendéglőben. Vele. Kettesben. Csupa finom falatokat rendelt, nem tudtam visszafojtani a nevetésemet, szóvá is tettem, hogy talán a gyomromon keresztül akar megfogni, hát minek néz engem? Persze neki csuda jó az étvágya...*

SÁNDOR

Éllet. Talán mert még fejlődésben van. Azért.

Szünet.

ÁGNES

Hát... ez engem is zavart az első perctől fogva. A fiatalsága. Feszengtem, ez az igazság. Szégyelltem magam. De izgatott is, hogy vonzónak talált. Hogy megtetszettem neki. A vendéglőben távol-keleti ételeket ettünk, a tulajdonos felesége szolgált ki, vörös kimonóban, egy fiatal, csinos nő, nagyon kedves volt, készséges, tetszettünk neki. Úgy értem, látszott rajta, hogy megtetszettünk neki... foglalkozott velünk. Feloldotta a hangulatot, tudod, milyen az? Amikor egyszer csak valaki megszabadít a zavarodtól. Blúzban voltam, a ventilátor a fejünk fölött forgott, összekócolta a hajamat, és lebegtette rajtam azt a vékony kis selyemblúzt. Szemben ültünk egymással, ő boldogan nézett, és azt mondta, olyan kislányos vagyok... És tényleg úgy éreztem magam, mint valamikor... nagyon régen... még a... *Szünet.* Még a szülések előtt. Vagy még régebben... *Szünet.* Amikor még nem is ismertelek.

Hosszú szünet.

SÁNDOR

Azóta vagy a szeretője?

ÁGNES

Ezt így nem mondanám.

SÁNDOR

Mást is olyan mohón tud, mint enni?

ÁGNES

Ha pornóra fizettél be, már vissza is kérheted a pénzedet.

SÁNDOR

Én csak egy megható, szolid szerelmi történetet várok, némi erotikával. Amilyen egy efféle sráctól kitelik, aki beleszeret egy...

ÁGNES

Egy?

SÁNDOR

A fenébe is! Hát hozzád képest kölyök! *Szünet.* Sándor italért megy, tölt a poharába, iszik. *Csend.* Szóval ma is vele voltál. *Szünet.* És jó? *Szünet.* Jó? És jól tudtok együtt...

ÁGNES

Mi van, kezd érdekelni?

SÁNDOR

Az istenit! Mondd már!

Ágnes elmosolyodik.

ÁGNES

Megpróbáltuk, de nem ment.

SÁNDOR

Nem igaz.

ÁGNES

Mi nem igaz? Hogy megpróbáltuk?

SÁNDOR

Hogy nem ment. Az nem igaz. Csak mondod. Meggondoltad magad, azért mondod. Mert látod, hogy...

ÁGNES

Mert mit látok?

SÁNDOR

Hogy...

ÁGNES

Hogy fáj?

SÁNDOR

Nekem?! Ugyan! *Szünet.* Sőt. Örülök, hogy volt merszed... bátorságod... a megszokott verkluból... *Hangot vált.* De ha nem ment... ha nem megy, akkor ma is... minek voltál velem?

ÁGNES

Beszélgetni. Meg csak úgy. Szeret velem elüldögélni és beszélgetni. És én is szívesen elfecserészek velem.

SÁNDOR

Elfecserészel. És miről?

ÁGNES

Ó, azt nem lehet így néhány szóval elmondani! Mindenről. Rólad, a gyerekekről, a munkámról, az éjszakai álmairól, a könyvekről...

SÁNDOR

Rólam talán nem kellene.

ÁGNES

De. Rólad is. Rólam, róla meg rólad is. És a gyerekekről is. A gyerekek jövőjéről. Kell. Mindenről. Tisztázni kell a dolgokat.

SÁNDOR

Hogy mit csinálni? Tisztázni?

ÁGNES

Kutatni az összefüggéseket és mindent megérteni...

SÁNDOR

Áh! Mindent megérteni. És a könyvek?

ÁGNES

Könyvek?

SÁNDOR

Azt mondd, valamiféle könyveket is bújtok.

ÁGNES

Csak elmondjuk egymásnak, hogy miket olvasunk.

SÁNDOR

Te is olvasol?

ÁGNES

Például verseket.

SÁNDOR

Te verseket olvasol?!

ÁGNES

Meg novellákat. Például legutóbb Oatest. Tudod, ki az az Oates? Joyce Carol Oates?

SÁNDOR

De hogy verseket is?!

ÁGNES

„Ne mondj le semmiről. Minden lemondás egy kis halál.” — — —

SÁNDOR

Tessék?

ÁGNES

— — — — „Ne mondj le semmiről. Minden halál gyilkosság (lélekrontás): Meghalni bűn, ne mondj le semmiről,” — — —

SÁNDOR

Ez vers. Ezt betéve tudod?...

ÁGNES

„Isten művét rongálja bármi rontás,
meghalni bűn, ne mondj le semmiről;
minden vágyad az Isten szava benned,
mutatva, hogy merre rendelte menned.”

Csend. Sándor egy kis tétova elismerő mozdulatot tesz. Ágnes feltekint rá.

Babits. *Szűnet.* Amikor nem vagy itthon, be sem kapcsolom a tévét. Inkább olvasok. A gyerekek fenn – én meg idelelenn olvasok. Mostanában annak a remek nőnek a remek novelláit.

SÁNDOR

Kiét?

ÁGNES

Oatesét. Amerikai. Remek.

Szűnet.

SÁNDOR

És mi az, hogy nem ment? Hogy megpróbáltátok, de nem ment? Tudod, amit mondtál...

Csend. Ágnes mintha latolgatná, válaszoljon-e.

ÁGNES

Miattad.

SÁNDOR

Megtartóztattad magad? Te csak amolyan lelki flörtöt akartál, de a fiúcska többre tört? Bejedd té, igaz? Mert te csak olyan kis kaningerlő hettyegést akartál. Szűzi játékot – és semmi többet!

ÁGNES

Ellenkezőleg.

SÁNDOR

Ellenkezőleg? Arra ment ki a játék, hogy lefekhess velem?!

ÁGNES

Nem. De rettenetesen kívánt – és engem is belelovalt. A barátja lakásán voltunk. Még akkor este, a vendéglő után. Derekasan helytállt, de nem jutottam vele semmire. Túl józan voltam. Pedig ittam. De túl józan maradtam... érted, hogyan gondolom? *Szünet.* Aztán egy másik alkalommal is próbálkoztunk...

SÁNDOR

Hevesen. Másik alkalommal is?

ÁGNES

De csak kínlódtam velem. Egy rossz szavam sem lehet a képességeire...

SÁNDOR

Mi a fene?!

ÁGNES

De nem jött össze.

SÁNDOR

Bosszantott. Bosszantott, mi?

Ágnes hallgat.

Szeretted volna, ha sikerül, mi? Ha már ilyen szépen egymásra akadtatok. Igaz?

Ágnes hallgat.

Amikor végre megtetszett valaki. És megkívántad. Nem lett volna ellenedre, ha sikerül, igaz?

ÁGNES

Biztosan.

SÁNDOR

Gondoltál rám?... Úgy értem, talán rám gondoltál, és azért nem...

ÁGNES

Keményen. Csak magamra gondoltam. Csak arra koncentráltam, hogy jó legyen. Hogy nekem jó legyen. És mégsem.

SÁNDOR

Gyötrődve. Pedig izgatott?

ÁGNES

Nagyon.

SÁNDOR

Nagyon?!

ÁGNES

Nagyon, és mégsem jött össze. Úgyhogy letettem róla. Letettünk róla...

SÁNDOR

Szóval ő is?

ÁGNES

Ő is letett róla. Belátta. De mindig hív.

SÁNDOR

Próbálkozni?

ÁGNES

Fecserészni.

SÁNDOR

Idegesen. Ja, fecserészni! Végre van valaki, aki meghallgat.

ÁGNES

Ühmmm...

SÁNDOR

A nagy magányost!

ÁGNES

Á, nem erről van szó...

SÁNDOR

Aki egy jó szót sem kap otthon...

ÁGNES

Csudákat!

SÁNDOR

Akit a férje soha, de soha nem faggat ki a gondjai felől...

ÁGNES

De nem, mondom, hogy nem!

SÁNDOR

Tudod, mi a véleményem? Hogy mi erről a véleményem! Tudod! Igaz, hogy tudod? A magányosságról. Hogy humbug! Egy nagy rakás... humbug! Igen! A magány!

A magányosság! Hányok, ha erről hallok nyavalyogni! A rüh ver ki tőle, ha siránkoznak...

ÁGNES

Az isten áldjon meg, félreértesz!

SÁNDOR

A legrohadtabb perverzitás, amit manapság csak kitaláltak! Hát csak egy kapura megy a játék? Csak félpályás a meccs? Na, nem! Nem bizony, de nem ám!

ÁGNES

Kétségbeesetten. Senki sem mondta, hogy én...

SÁNDOR

Ne privilegizáljuk a dolgokat! Csak az magányos, akit nem faggatnak? Akivel nem fecserésznek?! És aki nem faggat? Aki nem fecserészik? Az mi? Az nem magányos? Hagyjuk ezt, hogy ki a magányos meg ki nem! A sorsüldözött gyermek, aki végül utcalányként végzi! Ó, csak meg ne szakadjon a szívem!... Fecserésznek!

ÁGNES

Ártatlanul. Ő ezt nem így mondaná.

SÁNDOR

Tessék?! Ne így?! Mit nem így?!

ÁGNES

Az ő szándékait nem fedi ez a szó. Talán még azt sem tartaná pontos kifejezésnek, hogy beszélgetünk. Hanem hogy... tanít...

SÁNDOR

Tanít?!
Tanít?!

ÁGNES

Oktat.

SÁNDOR

Tanít?! Oktat?! Hát mi ő? Egy tanár? Egy professzor? Esetleg tanszéke is van valahol? A barátja lakásán? Ahol összefüggéseket kutat, tisztáz és okít?! Hát mondhatom, nem túl izgalmas fickó!

ÁGNES

Izgalmasabb, mint hinnéd.

SÁNDOR

Bántón. A sikítozásig? A lihegéses sikítozásig?!

ÁGNES

Csítítóan. A gyerekek! Felébreszted a gyerekeket!

SÁNDOR

A gyerekek! Bocsánat! *Kis szünet.* Időközben elfelejtettem, hogy önnek gyerekei is vannak, asszonyom! *Csend.* Rendszerben van. Ez ronda leütés volt, belátom.

Ágnes hallgat.

Kezdtém sportszerűtlen lenni. Na! Ágnes! Nem fogom áthágni a szabályokat... *Csend.* Szóval a fiú. Hogy izgalmas. Hallgatom.

ÁGNES

Gyanakvón kezd. Van néhány elképzelése.

SÁNDOR

Igen? És miről?

ÁGNES

Néhány érdekes elképzelése arról, hogy miként kellene mennie a dolgoknak. Egészen praktikus dolgokra gondolj, közgazdaságiakra meg más effélékre. Szociálpolitika... morális kérdések, de egészen magas szinten.

SÁNDOR

Aha.

ÁGNES

Állandóan a jövőről beszél.

SÁNDOR

Hogy mit csinál a hétvégén – vagy nagyobb perspektívákban gondolkodik?

ÁGNES

Légy szíves! *Kis csend.* A jövőre vonatkozóan vannak használható elképzelések. Azt mondja. Számítalan *team* tervezgeti a jövőt. Azt mondja. És hogy őt foglalkoztatják ezek a kérdések. De aktívan. Ő is valamilyen *team* tagja. Érdeklő a jövőkutató. Állítólag talpraesett elképzelések vannak.

SÁNDOR

Hát... biztosan.

ÁGNES

Nem mondom, ő kissé sterilen képzelem el. Hogy mindenki hinni fog abban, amit csinál, mert majd hihet is benne.

SÁNDOR

Ühmmmm...

ÁGNES

De ennek már most így kellene lenni. Meg hogy senki ne valljon olyan elvet, amit nem hisz tiszta szívből...

SÁNDOR

Ő mit hisz?

ÁGNES

Ezt. Ezt, amit mondok.

SÁNDOR

Ja. Aha.

ÁGNES

Egészen felhevülve tudja magyarázni. A teljes odaadás, azt mondja...

SÁNDOR

Felkapja a fejét. Micsoda? Odaadás?

ÁGNES

Ezt kell elérni...

SÁNDOR

Odaadásról beszél?

ÁGNES

Hogy az emberek teljes odaadással végezhesék a dolgukat. Tudod, csuda muris, hogy nem lehet vele viccelni! Nagyon képzett, filozófiát meg történelmet olvas állandóan, meg ami ezzel összefüggésben van, azt mind felkutatja. Rá a politika a matematika logikai izgalmával hat. Ő legalábbis így mondja. És vitatkozik. Mindenkiel vitába száll. Velem is. Az a bajotok, azt mondja, de odabenn a főnököknek is... azt mondja, nem mertek szembenézni az igazsággal! Mert nem ismeritek az igazságot! Nem látjátok az összefüggéseket...

SÁNDOR

Ahá, az összefüggések!

ÁGNES

Pedig igazság és meggyőződés nélkül nem lehet, azt mondja...

SÁNDOR

Mit nem lehet?

ÁGNES

Élni.

SÁNDOR

Éllet. Komolyan? Nahát! Ki hallott még ilyet?!

ÁGNES

Igen, néha fárasztó. És nem is mindig értem. De van benne valami lenyűgöző... életerő. Csak nehéz követni. És nehéz elviselni az indulatát. Túl sok... nekem. De ha egy ideig nem beszélgetünk, már hiányzik...

SÁNDOR

Azért hétfőig kibírod nélküle? Hétfőig valahogy. Nem?

Kís szünet.

ÁGNES

Kár ilyen gunyorosnak lenni...

SÁNDOR

Gunyorosnak?

ÁGNES

Kár ennyire lebecsülni, mert... *Szünet.* Mert csak olyan, mint te voltál.

SÁNDOR

Hevesen tiltakozva. Én ilyen soha nem voltam!

ÁGNES

Dehogynem!

SÁNDOR

Én ilyen félnótás sosem voltam. Ha tudni akarod, nem utópiákkal szedtem le a lányokat a lábukról. Meg az asszonyokat sem... hanem valami egészen mással. Remélem, te is emlékszel, hogy mivel.

ÁGNES

Nevet. Nagyon is emlékszem.

SÁNDOR

Nahát! És meg voltál *vele* elégedve?

ÁGNES

Igen, *azzal* nagyon meg voltam elégedve. És még most is meg vagyok vele elégedve.

SÁNDOR

Különösen, hogy *azzal a másikkal* kudarcot vallottál.

ÁGNES

Talán éppen azért vallottam *azzal a másikkal* kudarcot.

SÁNDOR

Szóval méret dolga?

ÁGNES

Kedvesen. Te nagyképű! De nekem az is fontos, ami a fejedben van. Vagyis...

SÁNDOR

Vagyis volt?! *Csend.* Jó. Nincs. De nem is volt! Egyezzünk meg: nincs, de nem is volt!

ÁGNES

Ne tagadd meg!

SÁNDOR

Mit? A zűrzavart? Mert az talán volt. Zűrzavar. De más semmi.

ÁGNES

Engem egy üresfejű fickó nem tudott volna meghódítani.

SÁNDOR

Azt nem mondom, hogy üresfejű voltam. Arról szó sincs. Ki beszél itt üresfejűségről? Nagyon is tele volt a fejem. De zűrzavarral. Az agy a világ tüköre! – ez úgy hangzik, mintha valami nagy ember mondta volna, pedig csak most találtam ki. Hát az én agyam is a világ tüköre. Volt, van és lesz. És ha belenéztem ebbe a tükörbe, ott benn, az agyamban, az én lelki szemeimmel – mert lelki szemei is vannak az embernek... akkor zűrzavart láttam. És ennek következtében nagyra nőtt bennem... mondjuk ugyancsak az agyamban, de mondhatnám, a lelkemben, a kétely. És csak nagyon kevés reménynek maradt hely. És nagyon kevés olyasminek, amit te most retrospektíve – mert én is tudok hangzatosan fogalmazni! – belelátsz!

Kis csend.

ÁGNES

Akkor mire emlékszem?

SÁNDOR

A vágyaimra! A friss, fiatal vágyaimra! Meg a tieidre. Amelyek most már itt hevernek a padlón... kiütve... leterítve... És kérdés, hogy feltápászkodnak-e, mire a bíró tízet számol...

Hosszú csend.

ÁGNES

Fáj?

SÁNDOR

Nagy menet volt.

ÁGNES

Fájdalmat okoztam?

SÁNDOR

Jól odacsaptál.

ÁGNES

És most?

SÁNDOR

Hát most... számol a bíró.

ÁGNES

Mennyinél tart?

SÁNDOR

Még piheghetünk...

Kis csend.

ÁGNES

Keresek valamit az új kazetták közül... *Feláll, a magnóhoz menet megáll Sándor előtt. Röpké mosoly.* Visszavágsz?

Sándor nem válaszol, ellenkezőleg indul a zsúrasztalhoz. Szódát enged egy hosszú pohárba. Iszik. Ágnes a kazetták közt válogat.

SÁNDOR

Mégis jobb lett volna, ha átjönnek ezek a marhák. Kálmánék.

ÁGNES

Fel kellene hívnom Sárít.

SÁNDOR

Azt azért nem.

ÁGNES

Ezt jól elrontottad... beletöröltél ebbe a jó felvételembe.

SÁNDOR

Sáriveral kedvem lett volna. Esetleg. Bár egyszer már lehűtött, hogy alsószoknyát hord. Nemcsak melltartót, de alsószoknyát is. Ez egészen egyszerűen megdöbbentett. Csak nem visel fűzőt is?

ÁGNES

Vele?

SÁNDOR

Ki nem állhatom a sok göncöt. Ma, amikor végre itt a forradalom. Már úgy értem, az öltözködés – illetve a vetkőződés forradalma... *Egy üveg címkéjét nézi, nem látja jól, közel emeli a szemébe, de így sem megy.*

ÁGNES

Szóval vele?

SÁNDOR

Mit vele? – Nem láttad a szemüvegemet?

ÁGNES

Állandóan elhagyod...

SÁNDOR

Azt kérdezem, nem láttad-e!

ÁGNES

Felveszi a kezetták mellől. Itt van. Dobjam?

SÁNDOR

Ne, ne! Érte megyek... *Viszi magával az üveget is. Felrakja a szemüvegét, megvizsgálja a címkét.* Ezt vettük vagy kaptuk?

ÁGNES

A születésnapodra vettem.

SÁNDOR

Igazán? Akkor most ne bontsam fel, igaz? Csak nem nekik akartad odadobni? A konyakomat? Amit tőled kaptam? Na nem, a konyakot azt nem... Arra kényes vagyok. Az én kis konyakocskámra! Csak nézem, nézem, hogy miféle remek ital. Valódi francia?

Ágnes feltesz egy kezettát.

ÁGNES

Szóval? A visszavágó? Sáriveral?

Sándor a zsúrasztalhoz megy az üveggel, bontogatja.

Vele gondoltad volna? Vagy már túl is vagytok a nehezen?

SÁNDOR

A dugóval bajlódva. Á! Csak odáig mentünk, hogy célzott rá.

ÁGNES

Ó?

SÁNDOR

Ó! *Felnéz Ágnesre.* Nem tudtad, hogy általában nem én szoktam kikezdeni a nőekkel, hanem ők velem?

ÁGNES

Na, látom, már talpon vagy. *Szünet.* Felteszek egy kávé. Innék egy jó kávé. Te?

SÁNDOR

Persze. Csinálhatnánk egy olyan konyakosat.

ÁGNES

Hogy fejre álljunk?

SÁNDOR

Á, hát az csak frissít!

Ágnes kimegy a konyhába. Sándor kibúzza a dugót, megkóstolja a konyakot. Szól a zene, halkán, lassú szám.

Sándor tölt egy pohárkával, a fotelhoz megy – ahol a jelenet elején Ágnes ült. Elhelyezkedik benne, kortyint, félig hunyt szemmel hallgatja a zenét. Hirtelen felneszel. Zsófi? Az emelet felé kapja a fejét. Zsófi, te vagy? Fülel. Balázska? Felegyenesedik, feszülten figyel. Melyik az? Valami baj van? Szünet. Kislányom! Te vagy? Ki mászkál? Feláll, a lépcső aljához megy. Észreveszi, hogy kezében a konyakospohár, sietve leteszi, felmegy a lépcsőn. Balázs? Melyikőtök az? Félstutogással. Minden rendben? Gyerekek! Semmi baj? Csend. Kicsit vár, majd éppen lejön a lépcsőn, amikor belép a konyhából Ágnes.

ÁGNES

Fenn voltál?

SÁNDOR

Nem, de... mocorgást hallottam. *Visszamegy a fotelhoz.* Ide akarsz ülni?

ÁGNES

Maradj csak! Mindjárt kifő a kávé... *Díspárnát helyez a kanapé sarkába, oda telepszik.*

SÁNDOR

Álmodhattak valamit. Az egyik. De alszanak.

ÁGNES

Fülel. Alszanak.

SÁNDOR

Igen. *Zavartan áll Ágnes fölött.* Azt hittem, valamelyik mászkál...

Csend.

ÁGNES

Feltekint a férjira. Nos? És te? Elmondod, hol voltál délután? Amikor kerestelek? Délután.

Csend. Csak a zene.

SÁNDOR

Néha felriadnak. Főleg Balázs. És olyan kétségbeesetten... olyan riasztóan nyüszít... Szoktad hallani?

ÁGNES

Zsófi meg... a múltkor egész éjjel sírdogált. De hogy miért? Reggel nem is emlékezett rá...

Szünet.

SÁNDOR

Nem tudom, mi lesz velük.

ÁGNES

Mi lenne?

SÁNDOR

Nem tudom, mire végzik... vagy hogyan is szokták mondani? Ha arra gondolok, hogy máris mi mindentől nem sikerült megóvni őket... hogy mennyi... piszkosságot meg hazugságot tapasztalhattak eddig is... amit végül is megszokhatnak! Hát összeszorul a szívem. *Szünet.* Ha pedig nem szokják meg, akkor össze is roppanhatnak.

Összeroppanhatnak. Egy szép napon majd azt kérdezhetik csodálkozva: hát mi is történt velünk?...*Szünet.* Tudod, hogy van az. Nincs nagyjelenet, nincs az, hogy uramteremtőatyám, itt a dili!... Á! Nem ilyen látványos a dolog. Nem is tudsz róla, csak szép alattomosan, csendben mar, mardos, roncsol, pusztít...

Szünet.

ÁGNES

Micsoda?

SÁNDOR

A rontás.

Hosszú szünet.

Kattan a magnó.

ÁGNES

Megfordítod a tekercset?

Sándor nem figyel rá.

SÁNDOR

Emlékszel, amikor tíz éve vagy mikor, Varsóban voltunk? Ősszel. Már késő ősszel.

ÁGNES

A Hotel Europejszki?

SÁNDOR

Ahol féltél abban a nagy szobában. Az a nagy szoba, körben azzal az álmennyezettel... Nem mertél aludni abban a hodályban. Kértük, hogy cseréljék át egy kisebbre. Mindjárt az első este. És amíg lebonyolították az ügyet, kószáltunk a városban. Halottak napja volt. *Szünet.* Azok a fények mindenütt az utcákon... Az a rengeteg gyertya meg mécses a járdákon, a virágok között. Az a töméntelen sok virág az emléktáblák alatt... Végig... a főutakon. A mellékutcákban. Az Óvárosban. A kapuk alatt. A falak tövében. A templomok mellett. *Szünet.* Az elesettekért. *Szünet.* A meggyilkoltakért. *Szünet.* Az övéikért... *Szünet.* A katonákért, a papokért, a zsidókért, a keresztényekért, az öregekért, a gyerekekért... A megkínzott, megtaposott, lemészárolt, elpusztított embereikért. *Szünet.* Az elődeikért. *Szünet.* Akik őelőttük lakták Varsót. Akik őelőttük lakták a várost... és ott haltak meg... az utcákon... a

pincékben... a csatornában... Emlékszel... milyen megrendítő volt? A járdán... az úttesten szétfolyt a viasz... ma is látom, hogy vibráltak a viasztócsákban a lángok... Mint valami fénylő folyó... a virágok között... Mintha a vérük vált volna ragyogó, fénylő folyóvá.*Szünet.* És a mécsesek lobogásában az arcok... *Szünet.* Milyen hideg volt, mi? Hideg szél... vagy nem is szél, csak olyan jeges áramlás a folyó felől. Úgy átfáztunk, hogy vodkát kellett innunk... benn, a szállodában szerzett egy üveggel a portás. Az öreg, akivel aztán együtt ittunk. Akkor mondtam neked... ott mondtam neked, hogy mennyire irigylem őket. Hogy emlékezni tudnak... emlékezhetnek... fényeket gyűjtenek az övéiknek... és őrzik az emlékeket. A gyászt. A bánatot. A megbecsülést...

Hosszú szünet.

ÁGNES

A Hotel Europejszkiben jó volt. Jó volt veled.

SÁNDOR

De *erre* emlékszel?

ÁGNES

Emlékszem.

SÁNDOR

Az odaadás...

ÁGNES

Hogy mondd?

SÁNDOR

Te említetted, hogy a fiúd... hogy ő beszélt róla.

ÁGNES

Igen, de miről?

SÁNDOR

Nem jut eszedbe? Ecsetelte neked az odaadás lényegét. Állítólag.

ÁGNES

Ja, igen!

SÁNDOR

Na látod, ott, azon a fényekkel teli, hideg estén megsejtettem, milyen is lehet az őszinte odaadás... Használtam erre valamilyen szót...

ÁGNES

Feláll a kanapéről. Valamilyen szót?

SÁNDOR

Egy kifejezést. Nem azt, hogy kontinuitás...

ÁGNES

Derűsen. Egészen jól ment ott akkor nekünk. Nem? A Hotel Europejszkiben. Urak voltunk. Mennyi pénzünk is volt? Nem kellett garaszkodni, az biztos... *Indul a konyha felé.* Azt hiszem, kifőtt a kávé.

Sándor szava visszatartja.

SÁNDOR

Szóval valamit a folytonossággal kapcsolatban emlegettem. Nagyon tetszett az öreg portásnak, már amennyire meg tudtam neki magyarázni. Nagyon találó volt, amit mondtam, de most nem jut eszembe... Érzelmi folyamatosság... effélett. Hogy milyen nagy szerencse. Mekkora adomány a sorstól, ha valaki... egy olyan ember, mint te vagy én... vagy egy nemzet... egy nép érzelmi folytonosságban élhet... Érted, hogy mondom? Hogy aztán odaadhassa magát annak az életnek teljesen...

ÁGNES

Egy bosszú, vizslató pillantás után. Úgy, úgy! Teljesen... *Sarkon fordul.* Megyek a kávéért.

Sándor egyedül marad. Észreveszi, hogy Ágnes megfeledkezett a konyakosüvegről, utána viszi.

SÁNDOR

Várj! A konyak a kávéba! *Benyújtja a palackot a konyhába. Az ajtónál marad, figyelni Ágnest.* De azért ott is milyen jókat szerelmeskedtünk.

ÁGNES

A konyhából. De azért?!

SÁNDOR

Az Europejszkiben. Minden este és minden éjjel.

Ágnes odakinn a csészékkel neszez.

És sokszor még nappal is... *Félreáll, mert Ágnes hozza a kávé.* Mint a narkósok. Hát nem?

ÁGNES

Azt mondd, mint a narkósok?

SÁNDOR

Hát nem? *Követi Ágnes az asztalkáig.* Akkoriban... akkoriban kezdtük kialakítani a játékszabályokat... vagy hogy is nevezzem...

ÁGNES

Kezdtük?! *Kezdted! Szünet.* De az később volt. *Leteszi a tálcát a csészékkel az asztalkára. Leül a kanapéra.*

SÁNDOR

Mögéje kerül. Nem már akkor is?

ÁGNES

Később. Jóval később. *Kávézik.* Meg a sztorik. Azokat is te akartad.

SÁNDOR

De te is belejöttél. Ne mondd, hogy nem! Igaz, hogy belejöttél? Igaz, hogy aztán már neked is tetszett? *Csend.* Igaz?

ÁGNES

Csendesen. Igaz.

SÁNDOR

Jól belejöttünk... Csak aztán mindig több kell. *Szünet.* Hiába, a narkós már így van ezzel. Ez a feneség benne. Hogy aztán már megvész a dózisért.

ÁGNES

Magában. Aztán belepusztul.

SÁNDOR

Tessék?

ÁGNES

Mit szólsz ehhez a... maihoz?

SÁNDOR

Mihez?

ÁGNES

Mihez, mihez!

SÁNDOR

A fiatal kolléga?

ÁGNES

Ühmmm...

SÁNDOR

A sonkás szendvicses?

ÁGNES

Idegesen felnevet. Ühmm...

SÁNDOR

Nevetve. A feszes nadrágos?

ÁGNES

Ühmmm... Mit szólsz hozzá?

Sándor válasz helyett áthajol hozzá. A tenyerébe fogja Ágnes fejét, magához húzza és megcsókolja. Vággal teli csók.

Ágnes kiszabadítja magát. És még? Még mi a válaszod?

Másodperc szünet.

SÁNDOR

Az, hogy igaz.

ÁGNES

Ideges nevetéssel. Igaz?

SÁNDOR

Igaz. Különös nyugalommal ott hagyja Ágnest, felveszi a maga csészéjét az asztalkáról; a magnóhoz megy. Visszatekint, látja, hogy Ágnes figyel. Futó mosoly. Megáll a magnónál, végigpillant a kazettákon. Hol az a múltkori szalag? Az a Pink Floyd?

ÁGNES

Ott kell lennie.

SÁNDOR

Nem adtad kölcsön?

ÁGNES

Ugyan kinek?

SÁNDOR

Mondjuk a... fiúdnak.

ÁGNES

Óvatosan, mert nem tudja, vicc-e vagy komoly. Hát... nem!

SÁNDOR

Higgadtan. Mert én sem adtam kölcsön. Senkinek. Most meghallgattam volna. Van rajta egy jó szám. A Zabriskie Point. Volt az a film, tudod, amikor minden felrobbant. Amikor minden a lángok martaléka lett. Mármint a filmben... Nahát, nincs itt. Én nem adtam oda senkinek. Nincs kinek.

Szünet.

ÁGNES

Csendesen. Pedig azt hittem, most jön a sztori.

SÁNDOR

Jönne. De nincs. *Felhörpinti a kávé.*

ÁGNES

Nem így alkudtunk.

SÁNDOR

Kis éllel. Nincs szükséged semmiféle történetre!

ÁGNES

Ijedten. De! De van! Most már van!

SÁNDOR

Elég neked a magadé. Eléggé izgat az is.

ÁGNES

Mert számítottam a tiedre!

Szünet.

SÁNDOR

De ha nincs. *Kis csend.* Gyere, feküdjünk le.

ÁGNES

Tessék?

SÁNDOR

Most. Feküdjünk le.

ÁGNES

Incselkedve. Ez ajánlat?

SÁNDOR

Kedvetlenül. Aminek veszed.

ÁGNES

Azt már nem! Szeretnék tisztán látni!

SÁNDOR

Kezében az üres csészével az asztalka felé indul. Nézd. Egyszerűen csak lefeküdnék veled, úgy értem, ágyba bújnánk, ahogy az egy normális férjhez és feleséghez illik. Ahogy tisztességes, szolid, egészséges emberek teszik, ha leáldozik az isten áldott napja. A puha kis ágyba. Komolyan. A megvetett, tiszta ágyba. Hálóing, pizsama... gyengéd csók, egy kis simogatás... egy kis szívmeleg...

ÁGNES

Mi az, hogy szívmeleg?

SÁNDOR

Nem tudod, mi az, hogy szívmeleg? A szívmeleg – az egy szimbolikus kifejezés, annak ellenére, hogy a szív valóban meleg, ha jól tudom, a testmeleggel egyenlő, tehát harminchat öttized vagy harmincöt hattized... de lehet, hogy több. Költői értelemben azonban arról van szó, hogy ha a szívünk olvadozik a gyengédségtől, akkor kedvesen... és finoman... és mély meghatottsággal... *Éppen le akarja tenni az üres csészét az asztalkára. ...összeölelkezünk, és... Ügyetlen, a csészét elejti.*

Csörömpölés.

Ó, az isten verje meg! Az isten verje meg, már megint!

ÁGNES

Megszéppenve. Nem érdekes...

SÁNDOR

Már megint, már megint! Az istenit a hülyeségemnek!

ÁGNES

Hagyd, nem számít...

SÁNDOR

Hogyhogy nem számít?! Összetörtem. Hát láttad, nem?! Ide akarom tenni, és... *Kinyújtja a kezét, nézi, mennyire remegnek az ujjai.* Meg az is talán, hogy rosszul látok! De nem hordhatok állandóan szemüveget! Nem köthetem a nyakamba! De nem is lehet járkálni ebben a lakásban, minden útban van, minden egymás hegyén-hátán!... Miért nem szórunk ki innen minden felesleges kacatot?! A kocsiban is – vezetés közben rosszul mérem be a távot. Rosszul. Észrevettem... már nemegyszer... Rosszul mérem be a távot! Idegesít! El sem tudod képzelni, mennyire idegesít! Hogy mennyire rohadt... megalázó...

ÁGNES

Jó, nyugodj meg.

Pillanatnyi szünet.

SÁNDOR

Már csendesebben, de még ingerülten. Ide akarom tenni, és tessék! A szélére teszem. Melléteszem... vagy hova a nyavalyába teszem?!... Idegesen leül az állólámpa alatti fotelba, dühösen csapdossa öklével a tenyerét. A mozdulatai mind lassabbak és lassabbak lesznek, végül csak ül, maga elé bámulva.

Közben Ágnes összeszedi a csésze cserépeit. Egyenként szedi ki a szilánkokat a szőnyegből. Halk mozdulatok.

Sándor feltekint, nézi, kezd megnyugodni. Nincs semmi történet. Mászkálok. Szünet. Csatangolok. Egyedül. Szünet. Egyes-egyedül, de tudod... ahogy az öregek mondták azelőtt... ahogy mondták bölcsen: a halottaimmal.

Ágnes feláll, ránéz.

Igen. A régi utcákban. Ott, a Körúton túl... a Liget felé... ahol réges-régen laktam. Amikor kölyök voltam. Olyan Balázs korú.

Ágnes megkerüli, a tálcára szedegedett cserépeket kiviszi a konyhába.

Tudod, van ott egy kis tér... az Odeon mozinál. Úgy értem, ahol hajdanán volt az Odeon mozi...

Csörömpölés a konyhából, amint Ágnes a szemétkébe önti a cserépeket.

Egy kis terecske. Ahol mindennap... Ahol naponta átvágtam. Naponta kétszer. Oda és vissza... annak idején. Gondolhatod, mennyire ismertem ott mindent...

Ágnes bejön a konyhából.

Meg ott körben is... a környéken. Ismertem mindent. Minden zugot. Még a hasadékokat is a járdán. Meg a falakon a belövések nyomait. A háborúból. A lövedékek nyomait...

Ágnes megáll Sándor mögött. Türelmetlenül hallgatja.

Persze azóta sok mindent átalakítottak. Viszont nem is az érdekelt, hogy mi maradt meg. Hogy majd mit találok úgy, mint régen. Fenéket! *Szűnet.* Inkább arra voltam... arra lettem kíváncsi... ahogy ott csatangoltam, hirtelen arra lettem kíváncsi, hogy én... én milyen lehettem akkor? Mintha ott lenne elrejtve valahol a válasz...

ÁGNES

Válasz? Mire?

SÁNDOR

Feléje fordul, megértést várva. Hát... hogy volt-e bennem valaha is bizakodás... remény...

ÁGNES

Ja? Gépiesen bólint, az ablakhoz sétál, kinéz a kertbe.

SÁNDOR

Követi a tekintetével. Átvágtam a téren. Befordultam a sarkon. Ahol a pékség volt. Régen. Aztán a pékség előtt keresztbe... a snapszbutik irányába. Persze a snapszbutik sincs már sehol. De emlékeztem a házra... az üzletekre. Előbb a hentes, aztán a zöldséges, aztán a tejcsarnokos...

ÁGNES

Ellenségesen. Aztán a trafik!

SÁNDOR

Csodálkozva. A trafik. Igen.

ÁGNES

A pincében a kerékpárfényező!

SÁNDOR

Igen. Persze.

ÁGNES

A könyökömön jön ki.

SÁNDOR

Tessék?!

ÁGNES

Az egész gyerekkorod. A könyökömön jön ki!

Kis csend.

SÁNDOR

Ez azt jelenti, hogy fogjam be a szám?

ÁGNES

Visszajön az ablaktól. Csak nem erről akarsz most nekem mesélni?!

SÁNDOR

Nem... mesélni nem. Dehogy! Nem mesélni akarok, Ágnes, hanem...

ÁGNES

Nem gondolod, hogy mindez kissé már unalmas? Hogy évek hosszú során át valamennyire megunhattam?!

SÁNDOR

Megunhattad? De mit? Mit?! Ágnes!

ÁGNES

Torkig vagyok a régi históriáiddal! Torkig!

SÁNDOR

Na nem, Ágnes, na nem, azért ez nem így van!

ÁGNES

Nem érdekel, hogy mi volt meg hogy volt! Engem nem az érdekel!

SÁNDOR

Te tréfálsz...

ÁGNES

Lehetetlen, hogy mindig csak a régi dolgok... a régi utcák... a régi embereid...

SÁNDOR

És ha azok?! Igen, ha mindig azok?!

ÁGNES

Nem érdekelnek!

SÁNDOR

De érdekeljenek! Ha beszélni akarok róla, akkor érdekeljenek!

ÁGNES

Eh! Ki akar térni, de Sándor durván elkapja a karját.

SÁNDOR

Ha én türelmesen végighallgattam azt a szennyes históriát azzal a feszes nadrágú fickóval, akkor te igenis idefigyelhetsz, amikor el akarok mondani neked valamit... magamról...

ÁGNES

Kiszabadítja magát. Hagyjuk a fenébe!

SÁNDOR

Micsodát?

ÁGNES

Ezt az egészet. Ezt az egész estét. Hagyjuk a fenébe!

Ellenségesen nézik egymást.

Ágnes egy pillanatnyi szünet után üvöltve. Hagyjuk a fenébe!!!

Sándor hirtelen elfordul tőle. Ágnes a saját indulatától megrettenve áll.

SÁNDOR

Megbántottan. Te akartad tudni, hol jártam ma délután. Hogy mit csináltam...

ÁGNES

Csendesedve. Már nem vagyok rá kíváncsi!

SÁNDOR

Kínzón. A kintornással találkoztam...

ÁGNES

Ne! Hagyjál!... Fáradt vagyok... A fotelba kucorodik.

SÁNDOR

Tudom, hogy már meséltem róla. Hogy mindig megjelent a házban. Az udvarunkon. Megállt a porolónál a nyakába akasztott verkljével. A süketnéma... *Rövid szünet.* Tudom, hogy már ezt is hallottad!

ÁGNES

Tölt magának, de meggondolja. Áh, már inni sincs kedvem...

SÁNDOR

Nem figyel rá. Keménykalapban volt mindig, és fekete ruhában... nagy bakancsokban...

ÁGNES

Közben. Vajon hány óra lehet?...

SÁNDOR

Kerek, nagy feje volt. És rajta a keménykalap. Fura alak volt. Csak nyögdécselni tudott. De amikor játszott... félrebillentette a fejét, mintha hallaná a muzsikát. A pléhhangokat. A pléhlemezről a pléhfogak pengését. És vigyorgott. Jött, tartotta a markát a pénzért... *Elsétál a lépcső felé. Félttem tőle. Távol kerül Agnestől, de neki beszél.*

Ágnes elcsigázottan a fotel támlájának veti a fejét.

Igen, ezt is meséltem már, hogy félttem tőle. De ma délután... találkoztam vele. Megint elmentem arra... és ő szembejött velem. Ugyanabban a ruhában, ugyanabban a keménykalapban. Megismertem. Annyi év után!

ÁGNES

Én lefekszem. Azt hiszem, megyek és lefekszem... *De nem mozdul.*

SÁNDOR

A történetbe merülve. Még él. Nahát, mondom magamban, még él! Ő persze nem ismert meg, de azért vigyorgott. Mindenkire vigyorog félelemből... vagy szeretetből? Nem tudom. *Szünet.* Elment mellettem. És akkor egy kép. Beugrott egy kép...

ÁGNES

Magában. Boldogságos isten!...

SÁNDOR

Az a kép, ahogy ott áll a konyhánk előtt. Dél lehetett, mert ebédeltünk. Az ajtó nyitva, ő a napon, feketében, a verkljével... *Szünet.* És akkor a rendőr. A süketnéma megijedt, kereket akart oldani, s neki a porolónak! De nem őt kereste a rendőr, hanem az apámat. Megmutatta a letartóztatási parancsot, de azt még megengedte, hogy az apám befejezze az ebédjét. Ültünk az asztal körül, az anyám, mi, gyerekek meg az apám. Egy szót sem szoltunk. Fantasztikus, hogy egy szót sem szoltunk. Mintha így lett volna rendjén, hogy elviszik... az apámat is... ahogy másokat is akkoriban... *Hirtelen indulattal.* És ha hallottad is már ezt?! Ezt meg a többit?! Ha ezerszer hallottad is?!

Szünet. Ágnes felpillant, de Sándor háttal áll, nem találkozik a tekintetük. Ágnes fáradtan lehunyja a szemét.

Sándor már csendesebben. Az apám sápadt volt, de nagy nyugalmat erőltetett magára, nem evett gyorsabban, mint máskor, még azt is mondta, anélkül hogy felnézett volna, hogy hozzá ki, fiam, egy üveg szódát. Márminthogy én. A boltból. Az üzletünkéből...

Vegyek ki a ládából egy üveg szódát, és hozzam ki... az ebédhez. *Kis szünet.* Torkomban vert a szívem... A rendőr a falnak támaszkodott, puskája a karján. Így. Felfűzve. A heveder felfűzve a karjára. Ott mentem el mellette. Úgy éreztem... *Rövid szünet.* Úgy éreztem, velem is történni fog valami. Nemcsak az apámmal. Valami, aminek nem szabadna megtörténnie. *Szünet.* A süketnéma meg elkezdte tekerni a verkljét. A pléhhangok... *Szünet.* Valami keringő volt. *Szünet.* Ma is tisztán hallom. Ma is! *Szünet.* A rendőr délután visszajött, de nem az üzleten át, mert azt azért még nyitva tarthattuk, visszajött, és megmondta, hova vihetünk pokrócot az apám után. Hogy melyik kapun. Mert a zárkában hideg van. *Szünet.* Én vittem be, estefelé. Amikor mát nem volt annyi dolog a kuncsaftokkal... Flanelltakarót... *Szünet.* Egy államvédelmis vette át.

Hosszú csend. Sándor Ágnes felé fordul. Döbenten látja, hogy az hunyt szemmel ül a fotelban.

Ágnes! Hát te?!... Te?!

ÁGNES

Felnyitja a szemét; színtelen hangon. Menjünk aludni. Jó? Menjünk.

SÁNDOR

Te... nem is figyeltél rám?!

ÁGNES

Alighanem a szokásos kis fejfájás... az kerülget. Nem volt valami okos dolog konyakos kávé innom ilyenkor...

SÁNDOR

Vérig sértve. Te nem figyeltél.

ÁGNES

De, de...

SÁNDOR

Nem, te nem figyeltél!

ÁGNES

Úristen, hát mire kellett volna figyelnem?! Ez egy százesztendőös história, és én ezt már annyiszor, de annyiszor...

SÁNDOR

Indulattal. Úgy látszik, engem ennyire kötnek az emlékeim! Túlságosan befolyásolnak ahhoz, hogy csak úgy...

ÁGNES

Semmi értelme.

SÁNDOR

Hogyan?! Ágnes! *Csend.* Mi az, hogy semmi értelme?!

ÁGNES

Hát... nem megy ez, látod. Minden hiába. Amíg egy hullámhosszra kerülünk, kimerülök. *Szünet.* Ez a konyakos kávé igazán megártott! Már sok volt... Be kell vennem egy Noxiront.

SÁNDOR

Noxiront? Most?

ÁGNES

Tudod, hogy képtelen vagyok elaludni, ha ittam.

SÁNDOR

Várj egy kicsit! *Hirtelenjében, hogy tartóztassa.* Nézd, még fenn a hold!... Sétálhatnánk egyet a kertben... *Szünet. Csüggedten.* Igazad van, mindent elrontok a régi történeteimmal.

ÁGNES

Ott a második... vagy harmadik fiókban találsz Noxiront. Légy szíves...

SÁNDOR

Né! Kérlek!

ÁGNES

Mit kérsz?... *Anyásan.* Mit akarsz, mit kérsz? *Kis csend után.* Na, én menjek a Noxironért?

Sándor kedvetlenül indul a komódhoz. Megszólal a telefon. Sándor visszapillant, szeretné tudni, ki telefonál. Közben felveszi a szemüvegét, kibúzza a fiókot, a holmik közé túr, keresi a Noxiront.

Ezalatt Ágnes már felveszi a kagylót. Sári? Mi van, Sáriám?... Nem, dehogy! Nem zavarsz! Hallgat. Hogy mennyi? Én nem is tudom... Hallgat. Már ilyen késő van?... Hallgat. Most hagyta abba? Nahát?!... Sándorhoz. Még csak most kapcsolták ki a tévét!

SÁNDOR

Ühmmm... És hogy szánták rá magukat? *Más hangon.* Ágnes, biztos, hogy itt tartod a Noxiront, mert... *Egy füzetet akad a kezébe, gépiesen belelapoz.*

Ágnes, Sándornak háttal, a telefon mellett a szőnyegre térdel, fél kézzel egy díszpárnát gyömköd a feneké alá.

ÁGNES

Színtelen hangon a telefonba. Képzelem, hogy zúg a fejed... *Hallgat.* Mondom, képzelem... képzelem, mennyire kikészített az a sok horror meg mi is? *Hallgat.* Aha... *Hallgat.* Aha, igen, igen...

Sándor ezalatt csodálkozva, dünnögve böngészi a füzetet. Ágnesre tekint. Aztán növekvő érdeklődéssel, félhangosan olvas.

SÁNDOR.... „egy labirintusban. Mintha penészesek lennének a falak. Zöldesszürke penész. Magas falak, széles folyosók, ráccsal védett lámpatestek...”

ÁGNES

A telefonba. Ugyan!... Mindannyian felhajtunk egy-két pohárral... *Hallgat.* Tessék? *Hallgat.* Ki nem iszik, Sárrikám? *Hallgat.* Igaz, de mennyire!... De mennyire!...

SÁNDOR

Olvas a füzetből. ...„Sietek, de egyre inkább érzem, hogy rossz irányba, hogy elveszhetek... Tudom, hogy labirintusban járok...”

ÁGNES

Közben a telefonba. Az semmi, Sárrikám... én ezt soha nem gondoltam rólad! *Hallgat.* De nem!... *Hallgat.* De nem!...

SÁNDOR

Olvas a füzetből. ...„tudom, hogy eltévedtek itt már rengetegen, mégis megyek, mert ott vár rám... el kell érnem hozzá. Közben arra gondolok, hogy a lámpák kialhatnak... és akkor mi lesz velem?”

ÁGNES

A telefonba. Ki kételkedhet ebben, Sárrikám, hogy te... *Hallgat.* Ez fel sem merül senkiben... *Hallgat.* Nem, senkiben...

SÁNDOR

Olvas a füzetből. „Megtalálom-e addig? Ki vagyok szolgáltatva az ügyességemnek, a szerencsének és a technikának. Nem fordulhatok vissza, csak tekergék, tekergék a labirintusban, de kitartanak-e a fények...”

ÁGNES

A telefonba. Dehogy vagy részeg!... Ki mondja?... Nem, dehogyis!... Persze hogy józan... *Hallgat.* És boldog? *Hallgat.* Elhiszem. Mondom, persze hogy elhiszem! *Hallgat.* Elhiszem, hogy boldog vagy!... Na, ne pityeregj!... Hallod?! Sári!...

SÁNDOR

Olvass a füzetből. ...„Nyirkos testtel ébredtek, mindig ezek az álmok, az éjjel fel akartam ébreszteni Sándort, de mélyen aludt mellettem...” Lassan leveszi a szemüvegét, hosszan nézi a telefonáló Ágnes. Aztán becsukja és a fiókba süllyeszti a füzetet. Megleli a Noxironos dobozt, gépiesen felnyitja, de ismét Ágnesre pillant – s meggondolja magát. Visszadobja az altatót a holmik közé, belöki a fiókot.

Ágnes még mindig telefonál „IGEN, IGEN... HÁT PERSZE, SÁRIKÁM”... Sándor az asszonyra tekintetve, sebtiben, kutatón végighúzza ujját a sorba rakott kazettákon, közben ezt dünnyögi: „MELYIK IS AZ A KAZETTA... MELYIK IS”...

ÁGNES

A telefonba. ...Remek házasság, jó házasság, miért ne volna az?... Hallgat. Mindenki. Mindenki tudja rólatok, nyugodj meg... Hallgat. De ne szégyelld!...

Sándor megleli, amit keresett, szemüveggel is ellenőrzi, aztán a kazettát behelyezi a magnóba. Forró ritmusú, erotikus hatású zene. Ágnes int, hogy hangos, s ez most zavarja. Sándor halkra állítja a gépet. S mialatt az asszony tovább telefonál, eloltogatja a lámpákat. Már csak a selyemernyős ég, meg a sarokban egy modern csőtestű, ami reflektorszerűen világít. Ágnes a padlón ül, a kanapénak vetett háttal, fáradtan, csaknem hunyt szemmel beszél a telefonba.

Természetesen, Sáriká, mindannyian azok vagyunk. Hallgat. Boldogok, persze... Hallgat. Én?! Hallgat. Követeled? Nevet. De miért követeled? Hallgat. Jó, jó, csak ne kezd megint! Hallgat. Te nagyon aranyos, okos... Tessék? Hallgat. Igen, igen, okos és nyugodt kislány vagy... Hallgat. Hát persze, mi mind...

Hirtelen elhallgat, mert Sándor mögéje kerül, és gyengéden megérinti a nyakát, tarkóját, végigsimít a vállán, tenyerét a ruhájába csúsztatja, és simogatni kezdi a mellét. Mindez váratlanul éri. Meglepetten néz fel a vággyal fölébe hajló Sándorra. Gépiesen, tekintetét a férfi tekintetébe akasztva mondja a telefonba.

Igen, Sáriká, mi mind... mi...

Sándor megcsókolja.

Ágnes levegő után kapkodva kitér előre, bár felizgatja a játék. Mind, mind boldogok vagyunk... Én is... Na! Ezt akartad hallani? Idegesen felnevet.

SÁNDOR

Halkan. Tedd le... tedd le most már!

ÁGNES

A telefonba. Hát mondom, hogy te is, én is, mindenki! De ha folyton azt hajtogatod, hogy részegnek tartalak... Halló!... Halló!... Halló!... *Felnéz Sándorra.* Kicsúszhatott a kezéből a kagyló. Teljesen leitta magát...

Sándor elveszi Ágnestől a telefont. Arcát a nő hajához szorítja.

Ágnes fáradt. Hol a Noxiron?

SÁNDOR

A madám azt mondta, a négyes ajtó...

ÁGNES

Tessék?

SÁNDOR

Ez a négyes ajtó, nem? A madám téged ajánlott. Mutasd magad!... A barátnőd foglalt, a kis mesztic lánynál is vannak... de te valóban gyönyörű vagy... *Buján hozzáábújjik.*

ÁGNES

Uraságod kissé rámenős!

SÁNDOR

Ne csodáld, aranyom, messzi útról jövök, úgyhogy készülj el életed leghosszabb éjszakájára...

ÁGNES

A madám nem mondta, hogy már elfáradtam mára?

SÁNDOR

Szerinte fáradhatatlan vagy. Az intézmény büszkesége! És a legügyesebb a lányok között... És forró a bőröd.

ÁGNES

Kezd belemenni. Forró a bőröm?

SÁNDOR

És bolondító az illatod!

ÁGNES

De ha csalódsz bennem? Kicsit sokat ittam. Komolyan!

SÁNDOR

A madámtól tudom, hogy van egy fiúd. Igaz?

ÁGNES

A madám pletykás.

SÁNDOR

Mesélj róla!

ÁGNES

Akarod hallani?

SÁNDOR

Akarom... mesélj róla... mesélj... *Megcsókolja. Hosszú, szenvedélyes csók. Aztán Sándor Ágnes kezéért nyúl, felbúzza a kanapé mellől. A szoba másik végébe viszi; Ágnes elernyedve, bágyadt mosollyal engedelmeskedik. Megállítja, háttal a reflektorszerű fénynek. Állj ide, Így. Mutasd magad. Mutasd, milyen vagy...*

Ágnes engedelmesen áll. Sándor hátrál, a sebyemernyős lámpát is kikapcsolja. Csaknem teljes sötétség, csak Ágnes sziluetdje a sarokból jövő fényben.

Gyönyörű vagy! Gyönyörű!... *A magnóhoz megy, felerősíti. Táncolj! Te gyönyörű szép, te! Táncolj!*

Ágnes lassan mozog a zene ütemére. Fáradtan, de erotikusan.

Sándor elbűvölve nézi. Vesd le. Vesd le a ruhád.

Ágnes megtorpan, nézi Sándort.

A ruhád. Vesd le. Táncolj és vesd le!

Ágnes megmozdul. Ritmikus mozgás. Vetkőzik. Lassan, egyre lassabban, majd hirtelen abbahagyja, riadtan magához szorítja a ruhát.

ÁGNES

Szinte sikoltva. Neem, nem, nem, nem!!!... Nem! Hisztériás indulattal kikapcsolja a magnót. A ruha lecsúszik a válláról. Feldúltan, kétségbeesve, hunyt szemmel áll a komódba kapaszkodva.

Sándor döbbenten figyel.

Ágnes végre felpillant, tekintetében ijedség, félelem. Engem... Engem szeress! Engem! Engem!

Sándor nem mozdul.

Ágnes két ökle, ahogy a ruhát tartja maga előtt, csaknem könyörgőn összekulcsolt. Gyere! Gyere és szeress! Szeress... mint a tengernél!

Sándor nem mozdul.

Gyere! Ölelj át! Ölelj át!... Karját széttárja ölelőn. Rubája a földre hull.

Sándor elindul, megáll előtte, egészen közel. Ágnes esdeklőn néz rá, s fájdalmasan elmosolyodik. Sándor megrendülten átöleli.

Ölelj! Ölelj szorosán magadhoz! Hadd érezzelek! Hadd érezzelek téged nagyon... nagyon...

Átölelve tartják egymást. Hosszú csend.

SÁNDOR

Elrontottalak...

ÁGNES

Csssss! Ne!... Ne beszélj most... csak szoríts magadhoz. Mint akkor. A tengernél.

Hosszú csend.

SÁNDOR

Szomorúan, szánakozva. Drágám! Szegény, szegény drágám!

Egymásba kapaszkodva, egymást ölelve állnak.

Függöny